

Rouhavá jména

Děkuji, bratře Neville. Byl jsem tím poněkud překvapen. Nepředpokládal jsem, že tu dnes budu; ale dnes večer máme večeři Páně a tak—a tak jsem si myslel, že bych sem mohl dnes ráno na chvíli zaskočit. A tak jsem zazvonil bratru Nevillemu a on řekl: „Tak dobře, pokud sem přicházíš,” řekl, „proč bys k nám krátce nepromluvil.”

A pomyslel jsem si: „Nuže, kdybych tam měl být, pokud to bude možné, nebudu kázat, nýbrž krátce promluvíím k církvi o věcech, které, víte, mohou povzbudit církev.”

Zrovna jsme se vrátili z našeho—našeho podzimního lovu (bratři zde a já) a měli jsme vzácný čas spolu s . . . Jsme velice vděční. Každý jeden z nás je doplněn a—a—a dostal zvěř, kterou hodlal ulovit. A—a náš pastor i já víme, že zvěřina chutná velice, velice dobře. A tak, dostali jsme několik nádherných jelenů. A já jsem dostal medvěda a dva jeleny.

A vrátili jsme se domů s předpokladem, že to bude čas, kdy budu kázat na téma těch Sedmi posledních Pečetí. A oni nedokončili modlitebnu. Stále mají nějaké překážky, které působí, že. . . Myslím si, že nám městská rada ztrpčuje práci, jelikož nemáme odpovídající parkovací plochu pro takové množství lidí, které jsme—které pojme tato modlitebna.

Chceme zde mít nový chrám a vyčlenili jsme už značnou částku peněz a—a chceme postavit větší chrám. Ale když se konají tyto bohoslužby, tedy, chápete přece, jak to vypadá. Je to žalostná záležitost: lidé se nacházejí podél zdí, venku na dešti a—a—a je to prostě hrozné. Kritizují mne dokonce moji přátelé, říkají: „Bratře Branhame, pohleď jak oni. . .”

Můj přítel lékař řekl: „Měl bys najít nějaké místo, abys. . . je mi líto,” řekl, „. . . když jdu kolem.”

Ošetřovatelka z vedlejšího vchodu mi řekla: „Nu, procházela jsem tam jednou v 5 hodin ráno. Tys tam měl být,” říkala, „lidé jsou už shromážděni kolem modlitebny v 5 hodin ráno. Tys tam měl být v 9,30.” A proto, vidíte? V tom jsou ty nesnáze.

A přejeme si mít chrám, ve kterém je větší prostor, kde by se každý mohl posadit. A předpokládáme, že žijeme v posledních dnech—věříme, že—že bychom měli—že jsme povinni vyučovat v církvi o—o těchto věcech, které se chystají stát: věci, které byly prorokovány, některé z nich, po tisíce let; a za posledních pětadvacet, třicet let, z této modlitebny, které byly prorokovány a uskutečnily se. A proto bychom si měli tyto věci připomenout, ale nemáme dost velký prostor.

A proto dnes ráno... Včera jsem vyřizoval telefonické žádosti a mám ještě nějaké k vyřízení na toto odpoledne a tak dále. A potom, někteří lidé by si sem přáli přijet: milý mladý chlapík, který se nervově zhroutil, bratr kazatel na misijním poli; a ach, několik takových případů; a bratr z Norska. A—a měli jsme v zadní místnosti krátké pohovory a já jsem řekl: „Tak tedy, musíme už jít.“

A bratr Neville řekl: „Nu, půjdeme a kratičce vyřídíme církví několik slov povzbuzení.“

První—jedna z prvních věcí, o které bych se chtěl zmínit... Poznamenal jsem si některé věci na papír, o kterých jsem se chtěl zmínit, až přijdu do modlitebny. Jedna věc, kterou jsem si zde poznamenal, se týče skonu našeho vzácného bratra Taylora, zatímco jsme byli pryč.

Bratr Taylor chodil do tohoto sboru po léta letoucí. Všichni jsme jej znali, jsem si jist. Ale pokud jsou zde nějací příchozí, byl to ten vzácný starý džentlmen, který vždycky hledal příchozím místo k sezení, bratr Taylor. Naposledy jsem jej viděl, nu, dokud jej neuzřím, jako mladého muže, stál zde u dveří asi před třemi nedělemi. Řekl: „Přál bych si nějaké knížky, bratře Branhame. Chtěl bych rozdávat tyto knížky.“

A tak... On... Byl jsem vyrozuměn, že trpěl cukrovkou a upadl do bezvědomí a—a ne—nevěděl, že trpí cukrovkou a—a byl... Zemřel. On nezemřel; on prostě odešel, aby byl s Pánem Ježíšem.

A byl to věrný vzácný bratr, vždy pamětliv druhých. Měl radost, když mohl někomu vyhledat místo, aby se mohl posadit, když přišel do modlitebny. A víte, když přejdeme na druhou stranu této závory, nebude to nádherné, uvidět tam bratra Taylora, kterak hledá místo k sezení na té druhé straně?

Myslím si, že na uctění památky bratra Taylora... Nebyl jsem zde přítomen v—spolu s bratrem Nevillem na jeho pohřbu, ale chci zde vyjádřit slovo uznání vdově po něm. Sestra Taylorová, doufám, že se zde někde dnes ráno nachází. Necht' Bůh požehná její věrné srdce.

Bratr Taylor jednoho dne řekl: „Přijed' mne navštívit. Vykopal jsem si malé jezírko. Vypustil jsem do něj trošku ryb a tak si přijed' zarybařit.“ Byl vždy pamětliv někoho jiného a byl zde Někdo, jenž byl pamětliv jej; byl to Kristus, který mu dal spasení. A myslím si, že na uctění památky v tomto sboru, zatímco jsme se dnešního rána shromáždili jakožto tělo, povstaňme společně a skloňme své hlavy v modlitbě před Bohem.

Náš nebeský Otče, my dnes ráno jakožto lidské bytosti a příchozí na tomto místě uctívání... Tvoje vznešená ruka se pohnula mezi námi a vzala z prostředku nás jednoho z našich

vzácných bratří, kterého jsme milovali a víme, že Tys jej rovněž miloval. A Tys měl důvod pro toto vše, Pane, neboť by se to tímto způsobem nestalo, a uvědomujeme si, že naše Bible říká, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému; a toto se stalo.

A když se rozhlížíme kolem sebe po světě, zjišťujeme, jak k nám příroda promlouvá rozličným způsobem, že hrob jej nemůže zadržet, neboť na zemi sloužil věci, pro kterou jsi jej určil. Byl to dobrý věrný bratr.

Pozorujeme to v životě rostlin a rovněž v životě slunce, které ráno vstává, aby nás ozářilo světlem. . . A uprostřed dne dospívá ke svému střednímu věku a potom, když nastává večer, umírá jen proto, aby následujícího rána vstalo obcerstvené a nové, neboť sloužilo Božímu cíli.

Pozorujeme květy, které kvetou a okrašlují zemi a zdobí pahorky hrobečků stejně jako svatební místa, slouží svému cíli: otevírají zdarma svoje srdíčka, dávají med včelám a vůni kolemjdoucím a nádhery těm, kteří ji hledají; toto vše dávají do služby Bohu a potom sklánějí své malé hlavičky. Ale když nastane jaro, znovu povstanou, neboť sloužily Božímu cíli.

Když se tedy podíváme na celou přírodu a Bibli, Zaslíbení a Ducha Svatého, pak můžeme radostně zajásat v našich srdcích u vědomí, že náš bratr Taylor, Pane, obdobně sloužil Božímu cíli. A říci, že znovu nevstane, to by znamenalo, popřít Bibli, našeho Boha a všechny věci, které nám Bůh zanechal, abychom na ně hleděli a poznali, že je zde vzkříšení. A proto vyhlížíme tuto dobu, kdy se s ním shledáme znovu, kdy bude mladý a zdravý a nikdy více nemocen a stárnoucí.

Požehnej jeho vzácné manželce, této jeho věrné družce. Dlouho nám budou chybět, Pane, jak jsme je vídali se spolu procházet k rybníčku a sedávat tam na malé lavičce, rybařit a hovořit a jak se spolu opravdu milovali.

A nyní, víme, že přichází veliký den, ve kterém všichni hrdinové víry budou společně pochodovat pod velikým triumfálním obloukem a andělé svými hymny naplní vzduch. A znovu je uvidíme na tom místě.

Než se to stane, Pane, dej nám odvahu. Požehnej a pomoz nám. Bratr Taylor nám bude dlouho chybět a jeden každý, jenž přichází do tohoto sboru se postaví u dveří a bude hledat místo pro příchozího, který přichází slyšet Boží Slovo, aby se mohl pohodlně posadit a odpočinout si.

A onoho dne když zesnul, Pane, modlil jsem se, aby veliký Archanděl Boží stál tam u dveří a našel také pro něj místo, Pane, aby se mohl posadit. Neboť v Bibli stojí psáno: „Milosrdní milosrdenství dojdou.“ Dokud jej tedy neužijeme,

Pane, nechť na něj v našich srdcích zůstane sladká vzpomínka, až se s ním jednoho dne setkáme v té jiné zemi. Prosíme skrze Jméno Ježíše Krista. Amen.

Dlouho bude chybět mezi námi a příchozími, a tak dále, kteří přicházejí do tohoto chrámu, neboli naší budovy, k bohoslužbě. Nechť jeho duše odpočívá v pokoji před Bohem do onoho dne. A jednou rovněž, každý jeden z nás, budeme odcházet jeden po druhém a takto překročíme tuto čáru. Dovol nám nyní, dokud máme čas a jsme schopni, dovol nám připravit se na tu nadcházející dobu; neboť nevíme, kdy to nastane. Nevíme, kdo bude ten další. Dej nám žít každý den takovým způsobem, pokud takový den nastane a bude pro nás, abychom byli připraveni.

Nyní bychom chtěli učinit několik oznámení. Brzy, snad už... Po svém příjezdu jsem o tom s kurátory nemluvil, ohledně stavu výstavby zdejší modlitebny nebo o tom, jak máme dále postupovat ve věci naší modlitebny, abychom mohli mít naše shromáždění. Pak budu pokračovat (promiňte) se Sedmi pečeti. A potom se Sedmi koflíky a—a mnoha věcmi, kterými bychom se měli okamžitě zabývat.

A nyní, příští neděli ráno—mám být v Elizabethtown, Kentucky, u bratra L. G. Hooverse, u příležitosti zasvěcení nové modlitebny. Je to za účelem zasvěcení nové modlitebny—a správně, modlitebny zakoupené v Elizabethtown, Kentucky: rovnou dolů silnicí č. 62, až přijedete do Elizabethtownu—nebo rovnou dolů—minul jsem silnicí č. 31 nebo dolů dálnicí. A za zatačkou vás to přivede rovnou do Elizabethtownu. Trvá to asi hodinu; je to asi pětatřicet, čtyřicet mil od nás. Myslím si, že to bude takových čtyřicet mil silnicí č. 31 a asi pětatřicet mil, nebo tak nějak, dolů po dálnici. Je to na ulici Mulberry. Bohoslužba zasvěcení... .

Bratr Hoover bude mít pravidelnou nedělní školu v 10 hodin a já budu kázat během bohoslužby posvěcení od 11,00 do 12,00, v tuto nadcházející neděli, 11. listopadu.

Tam na nástěnce je—najdete o tom podrobnosti, bude to v... . Můžete najít cestu odsud. Je to na ulici Mulberry, jinak oni—oni o tom poskytnou údaje... . Je to na nástěnce na přední straně modlitebny.

Potom v—v listopadu, 22., mám—mám být ve Shreveportu, Louisiana, 22., 23., 24., 25. a 26.—myslí, že pět dní, v Shreveportu, Louisiana, v Modlitebně života. U bratra Mooreho. Budou slavit zlaté výročí. Letniční požehnání sestoupilo ve Shreveportu, Louisiana, před padesáti léty, 22. toho měsíce. Padesát let, co bylo kázáno první letniční kázání, a připadl—Duch Svatý sestoupil v Luisianě. A oni si to připomínají a toto bude zlaté výročí. Mám promluvit na této slavnosti, pět večerů u bratra Mooreho ve Shreveportu, Modlitebně života.

Pokud tam máte nějaké přátele, nu (kterým se chystáte napsat a tak dále), byli bychom rádi, kdyby tam byli. Můžete jim prostě povědět o těch nadcházejících shromážděních.

A Modlitebna života, pokud už někdo u bratra Mooreho byl, je to vzácný muž. A je tam vzácná skupina lidí. Ti staří jižané, jsou prostě nepřekonatelní. A proto, Modlitebna života, každý poblíž Shreveportu vám řekne, kde to je. Ve Shreveportu žije asi 200 000 lidí a je to hezké město a má spoustu možností k ubytování. . .

A ta modlitebna, je to veliká modlitebna, obrovská modlitebna. Má schodiště a nad tím podlaží; a je tam spousta místa, je to rovnou naproti městské posluchárně pro pět tisíc—pouze—pouze stačí projít ulicí a jste v městské posluchárně.

A kazatel Jack. T. Moore nebo—nebo Modlitebna života ve Shreveportu, Louisiana. . . To začíná 22. Bude to od čtvrtka do neděle: čtvrtek, pátek, sobota, neděle, čtyři dny, nikoli pět, promiňte. Bude to 22. 23. 24. a 25. (myslím si, že tak je to správně) listopadu.

A potom musíme zjistit, co s—co podnikat zde s naší modlitebnou, zjistit, jak sbor pokračuje v tom, aby dostal svou budovu. Stavitelé nás ujišťují, že mohou nasadit dostatek pracovníků, aby to během deseti dnů dostali do takového stavu, abychom tam mohli chodit. Vidíte? Opravdu rychle. Čekají pouze na městskou radu, aby podepsala. . . Víte, musíme mít dostatek parkovací plochy a dostatek *toho*; a ach, ale, je to banda byrokratů, pokud se jedná o zahájení nějaké budovy.

Ale chtěl bych se vrátit sem do sboru předtím, než odjedu na misijní pole. Nu, mám pozvání z Tanganiky, Ugandy a z těch míst. Joseph tam má připravena shromáždění na únor.

A když jsem včera přišel, byli tam někteří bratři a sestra Tomsová a ti ostatní ze zámoří, kteří přijeli, a našel jsem zprávu na svých dveřích nebo—nebo pozvání od nějaké společnosti z Jižní Afriky. A proto jim musím napsat, co se dá v této věci podniknout. Snad, když už budu tak daleko, se pokusím odskočit do Jižní Afriky, možná koncem února nebo v březnu, někdy v té době.

A doufáme, že budeme mít modlitebnu hotovou, abychom mohli přednést tyto Církevní věky předtím—předtím, než nastane zima, pokud to bude možné. Jestliže ne, nebo pokud se odtamtud vrátím, pokud Pán Ježíš bude prodlévat. . .

Včera, když jsem mluvil, naslouchal jsem—tuším, že to bylo především—na pásku. Myslím si, že jsem to slyšel hrát dnes ráno zde. Jakýsi malý jižanský bratr měl. . . Jeho maminka

přišla do tohoto shromáždění; měla zhoubný nádor na svém prsu a byla zastíněna smrtí. A Duch Svátý v jednom z posledních shromáždění v Southern Pinesu, tuším, že to tam bylo, nebo tak nějak, jí řekl, řekl o jejím zhoubném nádoru a kým ona je a odkud přišla; a řekl, že má chlapce, který je odpadlíkem a že bude mít nehodu a bude obžalován pro vraždu a spoustu takovým věcí.

A ten chlapík... Všechno se přesně tak stalo... A její zhoubný nádor, nebo spíše rakovinový nádor, ji opustil (to znamená, zhoubný nádor je rakovina, že). Tak to—to ji opustilo a chlapec byl obžalován z vraždy a všechno se stalo přesně tak, jak Duch Svátý řekl. A on byl přiveden ke Kristu—znovu. A nahrál o tom pásku, a slyšel jsem to přehrávat. Máte rádi tu prostou starou jižanskou řeč? Řekl: „Dole v Severní Karolíně...,” řekl. [Bratr Branham napodobuje výslovnost jižanského bratra—vyd.] Ó, mně se to líbí, ti staří jižané. A on měl... Pán jej v této věci prostě požehnal. Řekl: „Vím, že o sobě tvrdíš, bratře Branhame, že nekážeš učení, pouze pro své shromáždění,” řekl, „my jsme částí tvého shromáždění.” Bylo to opravdu milé, co řekl.

A nyní, zde je obrázek... Myslím si, že je rovněž dnes ráno na nástěnce. Pokud není, Billy jej tam umístí. Mnohokrát bylo řečeno, když jsem začal kázat, lidé říkali: „Je to pouze představa, bratře Branhame, že vidíš Světlo, toto Světlo.”

Tam je pravděpodobně tvrdě... Snad je zde někdo z těch starousedlíků, kteří se na toto rozpomenou, předtím, než udělali snímek Tohoto. Je zde někdo, kdo si pamatuje, kterak jsem to řekl, dávno? Hled'te! Čtyři nebo pět rukou: sestra Spencerová zde a bratr a sestra Slaughterovi a bratr zde a bratr tam. Je zde pět nebo šest těchto starousedlíků, kteří jsou naživu.

Dobře, nyní, po nějaké době mechanické oko fotoaparátu zachytilo tento obrázek. Dostal se do Washingtonu, D.C. a prošel rukama odborníků a byl vrácen zpět a nebyla tam žádná—žádná dvojité expozice nebo něco. Řekli: „Toto Světlo dopadlo na film.” Je to George J. Lacy. Zde se podepsal. Vidíte?

Dobře tedy, mnohokrát uslyšíte, když se podívám a řeknu: „Je zde tmavý stín nad touto osobou. Je zastíněna smrtí.” Kolik z vás mne slyšelo toto mnohokrát říci (vidíte?), mnohokrát? Nu, stalo se, že to fotoaparát zachytil. A máme to zde.

Nějaká paní, která přišla k určité sestře a řekla jí během shromáždění v—v Karolíně, kde jsme měli tak nádherná shromáždění v Southern Pines... A zde, ta paní umírala na rakovinu na obou prsech. A lékaři se jí vzdali a nechali ji umírat. A ta paní sáhla sem dolů a udělala tento snímek, právě

když jsem jí řekl, kdo je a odkud přišla; a řekl jsem: „Visí nad tebou tmavý stín. Jsi zastíněna k smrti.” A tato paní cvakla snímek toho a zde je. . . Mechanické oko fotoaparátu zachytilo stín smrti.

Kdo z vás už viděl *Deset příkázání* a viděl toho anděla smrti, jak vklouzl, tento tmavý, temně vypadající stín? A myslím si, že je to nyní na nástěnce. Pokud ne, Billy, slyšíš mne, nuže, dej to tam na nástěnku. Je tam šipka, která ukazuje tu osobu. A ta osoba. . . Tento stín opustil tuto ženu a. . . byla zázračně uzdravena. Ale je tam něco jako kapuce z tmavého kouře, který se soustředil kolem této paní ve formě kapuce a visí rovnou nad touto rakovinou, takto, a přichází odsud. Neboť toto je stín, kde se smrt nalévá do této rakoviny.

Nu, nezáleží na tom, nakolik se snažíte lidem říci pravdu, vždy se najde někdo, kdo je nedůvěřivý, že pochybuje, že to může být pravda, potom, víte, jste—jste v pořádku.

Mám přítele, který je rančerem na západě. A rezervace zaplatila kolem 4000 dolarů za sněžný skútr, aby spočítali stádo losů, kteří zůstali naživu v údolí Troublesome. Pan Jeffreys, který sedí zde v modlitebně, přivedl jsem jej ke Kristu—byl naprostý ateista. Slyšeli jste mne vyprávět historku, jak jsme spolu cestovali. A on nevěřil ničemu—ničemu kromě Darwinovy etiky a dítě narozené z panny, to byl nesmysl. A jistě noci jsme tábořili na místě, kde přijal Krista.

A potom, ten starý muž mu řekl; řekl, „Nu, já—nemusíte kupovat ten vůz—ten sněžný skútr.” Řekl: „Mohu vám říci kolik losů tam je.” Řekl: „Bylo jich dvacet—bylo jich jedenadvacet a já jsem dva kusy zabil.” A měl něco společného se strážcem zvířet. A nesmí se zabít více než jeden kus. A on řekl: „Bylo jich jedenadvacet a já jsem zabil dva. Zůstává tedy devatenáct.”

A on řekl: „Ano, Jeffe, vím, žeš zabil dva kusy.”

On řekl: „Udělal jsem to!”

Nu, vzali ten sněžný skútr a jeli tam a bylo tam devatenáct kusů losů. On řekl: „Billy, můžeš někomu říci pravdu, on tomu stejně nebude věřit.” Je to přesně tak. Můžeš říci lidem pravdu a oni přece. . . Bylo zde už tolik nepochopení a—a lží ohledně toho, že neuvěří, když jim řekneš pravdu. Vidíte?

Jsmo tak vděční, že máme nebeského Otce, který důkazy dosvědčuje, že to je pravda. To je Pravda. Potom tedy, pokud toto bude můj poslední den na zemi. . . Dokonce vědecký výzkum a důkazy dosvědčily, že jsem ohledně toho řekl pravdu. To souhlasí, je to pravdivé. A tak to bude asi na nástěnce. Billy, jsi zde v této místnosti? Máš to v ruce, ten snímek? Pokud ano, přines to sem, můžeš to sem umístit a snad to uvidí. Nu, nevím. Tam bude světlo—na nástěnce.

A zde je ten—zde je ten snímek, právě zde. [Bratr Branham ukazuje ten snímek—vyd.] Myslím, že to nevidíte, ale můžete zpozorovat ten kapucovitý stín smrti nad hlavou té ženy. A zde na zadní straně je o tom recenze, jak tato paní udělala tento snímek—a přesvědčit se, co on vlastně ukazuje; a zde to je. Je to kapucovitý stín smrti. Vidíte to zde na tom, nahoře. Doufám, že jste to viděli. Bratře Neville?

A Billy to zřejmě umístí na nástěnku, pokud si přejete. Billy si to vezme k sobě a umístí to vpředu na nástěnce, aby si to každý mohl při odchodu prohlédnout. On nebo Doc, jeden nebo druhý. Nu, myslel jsem si, že to bude dostatečně zřetelné, abyste to viděli, ale je tu příliš šero pro takový druh snímku. Ale on to bude mít tam, když budete odcházet.

Nu, zapamatujte si všechna oznámení.

A nyní, dnes ráno, myslím si, že bychom si měli promluvit o něčem, co by povzbudilo církev, o něčem, co by vám mohlo dát více. . .

[Bratr Branham hovoří se svým bratrem Edgarem o reflektoru—vyd.] Ano, Docu, pokud můžeš. To by mohlo být dobré. Chtěl bych to zde používat. Měl jsem. . . Někteří proti tomu minulý týden neměli námítky, tak jsme uvažovali o tom, že by se to lépe hodilo pro dnešek. Chtěl jsem o tom promluvit, neboť to souvisí se snem, který měla sestra.

Jsem zvědav jestli sestra Shepherdová je dnes ráno v modlitebně. Potkal jsem se s ní jednoho večera. Tehdy jsem ji viděl poprvé. Ve skutečnosti jsem ani nevěděl, kým ona je. Je. . . ? Tuším, že není. . . Ano. Nebudeš mít námítky, nebude to nevhodné pokud budu referovat o tom snu? V pořádku, je to v pořádku. A dříve, než k tomu přistoupíme, skloňme znovu naše hlavy.

Milostivý nebeský Otče, tobě vzdáváme čest za celou tvou dobrotu a milosrdenství. A nyní nás ztiš, Pane, abychom mohli studovat Slovo Živoucího Boha, zatímco k nám přichází skrze vidění a je dosvědčeno Duchem Svatým a podloženo Biblí. A tak se modlíme, abys nám dal porozumění, abychom věděli, co máme činit v těchto posledních dnech, zatímco pozorujeme zlé moci, jak nás nyní obchvacují. Chystá se boj, konečný boj. Pomož nám, Pane. Jako opravdoví bojovníci, silní, dej, abychom drželi štít víry spolu se Slovem Božím, Mečem, a šli kupředu. Ve Jménu Ježíše. Amen.

Nu, při pomýšlení na pohyb kupředu, o válce, o válečném uspořádání, přípravě vstoupit do akce, skutečného zápasu, bojovat boj víry. . .

Sestra Shepherdová, která je zde, a bratr Shepherd, který je naším vzácným přítelem, on přišel do tohoto sboru. A oni

jsou vzácné děti Boží. A—a sestra Shepherdová. . . Když jsem vzal svou poštu (nikoli tu, na kterou může odpovědět Billy, někdo napíše: „Pošli mi tolik modlitebních kapesníčků.“ A já se za ně modlím; on na to jednoduše odpoví. Ale co se týče jednotlivých dopisů, musím na ně odpovědět sám. Vidíte?) . . . A tak jsem uchopil svou osobní poštu. A chystal jsem se ji vzít domů a četl jsem v tom; bylo tam napsáno: „Od sestry Shepherd.“ A ona to nemohla správně pochopit, až před dvěma, třemi týdny, kdy jsem vyučoval na téma těch—těch *Sedm církevních věků* a—a to sedmero ovoce—2. Petrova, co je zapotřebí, (2. Petrova 1)—příčiněte k víře své. Vidíte?

Za prvé: základní věc je víra. Za druhé: příčiněte k víře své ctnost; a k ctnosti umění; k umění pak zdrženlivost; k zdrženlivosti trpělivost; k trpělivosti pak pobožnost, pak bratrstva milování; a potom lásku, ten vrcholový kámen—těchto sedm věcí. Sedm věků církve (vidíte?) a sedm hvězd těch církevních věků a to vše je stmeleno Duchem Svatým.

Tak tedy, toto je zapotřebí, abychom se mohli stát služebníky Kristovými. Kristus bude Svou Církev v sedmi věkách církve, svou Nevěstu, Osobu, Ženu, Církev. Sedm církevních věků tvoří a formuje Nevěstu: někteří jsou z *tohoto* věku, druzí z *onoho* věku, další z *tamtoho* věku a všechny dohromady a formují to jako pyramidu.

Obdobně jako Enoch, který stavěl pyramidy, čemuž věříme. . . A na její vrchol nebyl nikdy vložen vrcholový kámen, neboť tento hlavní kámen byl odmítnut.

A přijímáme to nyní nikoli jako doktrínu, ale abychom tomu porozuměli, pouze pro tuto církev zde, která tyto. . .

Bůh se ukazuje jako dokonalý v čísle tři. On je dokonalý v Otci, Synu, Duchu Svatém, tři úřady jednoho Boha. On je dokonalý skrze Ospravedlnění, Posvěcení, Křest Duchem Svatým; tato dokonalá díla milosti. On je dokonalý ve třech příchodech: první za účelem vykoupení Svě Nevěsty, druhý za účelem přijetí Svě Nevěsty, třetí v Tisíciletí se Svou Nevěstou. A všechno je dokonalé ve *třech*. A *sedm* je číslo uctívání Boha; Bůh je uctíván v *sedmičce*, úplnosti.

A je zde jedna zajímavá věc (ne abychom se tím zabývali, ale chci na to jenom poukázat), poslední jelen, kterého jsem ulovil, měl na jedné straně pět skvrn a na druhé tři (vidíte?): milost a dokonalost.

Nyní si všimněte toho, že Kristus. . . Bůh napsal tři Bible. První Bible je na nebesích a jmenuje se zvěrokruh. Nu, pokud neznáte knihu Jobovu, zapomeňte na to, neboť—poněvadž Job je ten, jenž to objasňuje: jak pohleděl vzhůru a pojmenoval ty věci na nebesích.

A všimněte si, ve zvěrokruhu, čím on začíná? První znamení ve zvěrokruhu je panna. Poslední znamení zvěrokruhu je souhvězdí Lva, Lev: první příchod Kristův skrze pannu; druhý příchod, souhvězdí Lva, Lev, Lev z Judova pokolení.

Potom Enoch dokončil ve svém čase, v oné dávné době, pyramidu. Samozřejmě nemáme čas vysvětlit pozadí a ukázat, že tato pyramida vedla ke komorám a tak dále. To promlouvá přímo a bezprostředně k nynější konečné době. Podle měření se nacházejí nyní v královské komoře. Ale závěrečný kámen nebyl nikdy na pyramidu vložen. A architektonicky je to vyřešené dokonale, vlastně po stavební stránce, takže dokonce tenký břit žiletky. . . A vlastně se ani neví, jakým způsobem to bylo postaveno, nechápou to—nelze mezi hrany strčit ani břit žiletky, kde by měla být malta a není tam žádná malta. Je to prostě dokonale přiloženo k sobě.

Je to tak, jak když se Kristus a Církev stanou jedním. Není tam mezi nimi malta; není tam mezi nimi nic, pouze Bůh a ta osoba—Bůh, Kristus a ta osoba.

Nu, ale hlavní kámen nebyl nikdy nalezen. Víte co je Kámen ze Scone, který mají v Anglii při ustanovování králů nebo k—k jejich korunovací a tak dále? Ale hlavní kámen. . .

Všimněte si americké dolarové bankovky; Na jedné straně, po levé straně se nachází americká pečeť, orel s kopími ve své ruce. Na druhé straně. . . Tomu se říká Pečeť Spojených států. Ale na druhé straně je pyramida a nad ní veliké oko. A pod ní stojí psáno: „Velká pečeť.“ Proč by to měla být velká pečeť v tomto národě, převyšující dokonce naši národní pečeť? Vidíte, nezáleží na tom, cos kdy učinil, Bůh to stejně nechá promlouvat. Vidíte? On o tom dovolí promluvit hříšníkovi; On o tom dovolí promluvit národu; všechno o Něm musí promlouvat, ať tomu věříš nebo nikoli. Je to přímo zde.

Nyní si všimněte, zde je oko, které—Boží oko. A jelikož vložení vrcholu se neuskutečnilo, té hlavní pečeti, neboť byla odmítnuta, a to byl Syn Boží, Uhelný kámen budovy, hlavní pečeť pyramidy a toho všeho.

Nu, nyní, jsem. . . Nemám rád. . . Někdy nahrávají tyto věci a pak se dostanou mezi bratry v církvích a oni to špatně pochopí, že říkám něco o bratřích. Ale nikoli. Já. . . pokud jen můžete naslouchat a pochopit (vidíte?), nemluvím proti kterémukoli bratru, neboť to se bratřím nesluší, mluvit jeden proti druhému. Měli bychom se zastávat, nikoli mluvit proti sobě. Ale když se občas zmíním o nějaké organizaci, jako třeba presbyteriánské, metodistické a tak dále, říkají: „Hleďte, on je proti tomu.“ Nejsem proti bratru, který tam je, nebo proti sestře, která tam je. Systém, který rozděluje bratrství, je to, proti čemu mluvím. Boží děti jsou jedna rodina a ne—ne jednotlivé skupiny.

A někteří z nich říkají: „Nechci s ním mít nic společného, neboť je to presbyterián a já jsem metodista.” Vidíte? Nu, to není... Vidíte, je to systém organizace, který ničí bratrství. Vidíte? Nyní to...

Jak jsem už řekl: Když pluješ dolů řekou ve staré loďce —skořápce a chystáš se pokusit zdolat vodopád a já vím, že se ti to nepovede, tedy dobře, nebudu křičet, nebudu tě kárat; pokouším se tě přece dostat ven z této loďky (vidíš?); neboť je to člun, který se rozpadne a—a—a ty zůstaneš sám ve vodě. A proto—a proto není—není to bratr v člunu, o kterého se jedná, křičím na bratra, abych mu ukázal co se stane.

Nuže, všechny tyto systémy, všechny jejich úspěchy se musí zhroutit. A to je všechno. Musí dospět... Musíme se sběhnout v jednotu víry, bratrství. To bylo... Mým životním cílem je pokus o sjednocení, nikoli rozpad organizací, ale necht' odmítnou své ideje a budme bratry každému znovuzrozenému křesťanovi. To je—to je něco; toto jsem zastával.

Dobře, nyní, když to bratři zpozorují... Mnohý z našich bratří, dokonce z řad Plného Evangelia, nevěří tomu, že baptisté a metodisté a luteráni a ti ostatní mají nějakou šanci. Ale já... Nu, snad mají pravdu, ale já s tím nesouhlasím. Věřím tomu, že tento věk zde, ten luteránský a ten věk zde, který se jmenuje, tuším, sardský věk, pak filadelfský věk pro metodisty a potom letniční, laodicejský věk... Věřím, že to jsou věky a Bůh v každém jednom z těchto věků si vzal vyvolený lid. A v tom, jak—Židům 11 říká, že oni bez nás nebudou dokonalí. Vidíte? Ale nyní, Církev postoupila odtud a stává se pokaždé více menšinou, až dospěla sem, k letničnímu věku.

Nu, zde je důvod proč to říkám: abyste mohli mít představu o tom, co se sestře zdálo. A její sen je opravdovým přirovnáním k tomu—k tomu, co jsem vyučoval.

Všimněte si nyní zde, všechny tyto věci, které nám nyní sděluje 1. Petrova 6. a 7. verš, přináší vaše víra, to je za prvé. Nu, říkám, že lidé o sobě tvrdí, že mají tyto ctnosti, aniž by byli znovuzrozeni. A věřím a dovolím si říci ostrou poznámku, že je to jako kos, který se pokouší nasadit na sebe péra a udělat ze sebe páva; není to možné udělat. Musí to být přirozené peří, které na něm vyroste. Z jeho vnitřku musí to peří vyrůst ven.

A vždy—a byl jsem vždy obviňován, že jsem drsný vůči našim sestrám kvůli tomu, že si stříhají vlasy a líčí svoje tváře a takové nesmysly. Byl jsem obviňován z toho, že jednám drsně vůči našim sestrám. Není to v tom, že bych měl něco proti tomu. Neříkám, že taková žena není dobrá žena, že to je nějaká prostitutka nebo něco. To není můj postoj. Ten je takový: když ukazuje tolik předstíraných věcí zvenčí, je zde spousta předstíraných věcí uvnitř (vidíte?), zatímco má být naplněna

Kristem. Neboť vnějšek vyjadřuje to, co se nachází uvnitř. „Po ovocích jejich poznáte je.“ Vidíte? A tam, kde má být Kristus a starost o Boha a starost o jiné věci, místo toho je tam tolik předstírané okázalosti a—a, víte, zelená víčka a vzhled nedůstojný člověka a všechny nesmysly tohoto druhu. . . Prostě o to nestojím; a věřím, že Bible rovněž ne. A proto já—já mám rád, být tím, čím jsme.

Všimněte si, pokud nemá nehty a chce nějaké mít, pokud nemá zuby a nějaké potřebuje, pokud nemá ruku a ta je jí zapotřebí, nemá vlasy a nějaké potřebuje, pokud tyto věci nemáš, pak to je něco jiného. Ale když si necháš vytrhnout svůj opravdu dobrý zub, jelikož není tak lesklý jak má být, potom ses dopustil špatnosti. Pokud máš ryšavé vlasy a přeješ si mít tmavé a jdeš tam někam a necháš si je přebarvit pouze proto, že. . . Udělals špatně. Ano, myslím si to. Ale ta hlavní věc je. . . Není zde místo Písma, které by to obhajovalo, pouze to, co se týče vašich vlasů, pro tuto věc zde máme Písmo, dokonce mnoho. A proto, musíme se nechat dobře ujistit, že je to správné. Tak tedy.

A teď, nyní, naší sestře se zdálo, zdálo se jí, že. . . Za prvé, byla tím zmatena: „Jaký je zde prospěch snažení a pokoušení se probojovat životem, jestliže Bůh po nás požaduje, abychom přijali Ducha Svatého a my jej nemáme?“

Tak tedy, nemyslím si. . . Snad se to nahrává, ale pokud ne—pokud ano, pak to bude pouze pro tuto církev. Vidíte? A teď, a jestliže to dostane do ruky nějaký bratr a uslyší můj hlas, bratře, v tom případě, pamatuj si, že vyučuji svoji církev. Vy vždycky, před vaším shromážděním. . . Prozkoumejte tuto—tuto pásku a pakliže si nepřejete, aby to slyšelo vaše shromáždění, nedovolte jim to poslouchat. Ale já—já chci jen říci toto k této malé skupince zde, kterou já—kterou se bratr Neville a já pokoušíme skrze Ducha Svatého pást a vyučovat. . .

Nuže, jsou zde snad některé věci, ve kterých se mnou můžete naprosto nesouhlasit. A proto pokud zde jsou, vždycky mluvím o tom, jakým způsobem jíme pečené kuře: Když narazíš na kost, nezhodíš pryč celé kuře, zahodíš jenom tu kost. A proto to vždycky číňte. Když jíte třešňový koláč a narazíte na pecku, nezhodíte pryč celý koláč, vyhodíte pouze tu pecku. Učíte totéž, když budete toto poslouchat.

Tak tedy, já—já věřím, že—že důvod, proč zde dnes máme tolik zmatku ohledně Ducha Svatého, je, že To není správně vyučováno. Věřím, že křest vyučován je a říká se, „křest,” ale potom jsou. . . Je to něco, jako když se řekne: „automobil.” Ale nyní, mám zde ve sboru několik mechaniků a já těmto věcem nerozumím a proto, když se spletu, bratři, jsem. . . Pamatujte, nejsem mechanik.

Jsou tam spirály, kolíky, zástrčky a ložiska a všechno ostatní z čeho sestává automobil. A když mluvíme o Křtu Duchem Svatým, je s tím spojeno mnoho věcí. Vidíte? Je s tím spojena mnohá věc. A zde, jak si myslím, Bůh dosvědčuje, že Duch Svatý je zde. Vidíte?

Tak tedy, Petr nejprve řekl: víra. Pozorujte to nyní velice pozorně. Chtěli bychom o tom po dobu několika minut vyučovat. Víra, nu, to je vaše první věc. A přičiňte k víře své ctnost; k ctnosti své umění; k umění svému zdrženlivost; k zdrženlivosti své trpělivost, pobožnost; k pobožnosti své bratrstva milování, bratrskou upřímnost, a potom lásku. A každý jeden z vás ví, že láska je Bůh. Bůh je láska. Vidíte?

A potom—potom z toho, a potom to přeneseme na těchto Sedm církevních věků, Bůh staví během sedmi církevních věků Nevěstu pro Krista. Skrze Filadelfii, Tiatyru a Pergam a Smyrnu, Efez a církevní věk, o kterém Ježíš řekl: „Přijde-li—přijde-li ženich o prvním bdění, neboli o sedmém bdění, všechny tyto panny se probudily.“ Ony byly—ony se probudily, panny z Efezu, Smyrny, Pergamu, Tiatyry, Sardis, Filadelfie a Laodicey. Všimli jste si už toho? Bylo to v sedmém věku, kdy On přišel a probudil tyto spící panny. A to je vede celou cestu zpět sem dolů, až k tomuto místu (vidíte?), neboť v tom, skrze tato léta, věky, On si budoval Nevěstu, zplodil Nevěstu, zrodil Nevěstu zde na zemi pro Krista. A stejným způsobem, jak On zplodil tuto Nevěstu, zplodil jednotlivce.

Nu, dělám zde pouze pozadí, abyste to mohli vidět, když budu vyprávět sen sestry.

Nu, tyto věci se absolutně musí nacházet v křesťanovi předtím, než jej Duch Svatý může zapečetit předtím, než toto sestoupí dolů na vrcholek a učiní dokonalou jednotku.

Nu, naší sestře se zdálo. Ona se trápila tím, jestli má Ducha Svatého nebo nikoli. A potom si lehla na skládací pohovku, zatímco její manžel četl noviny (a ona má malé děti, stejně tak jako já a ony vždycky vyrušují a tak dále), a tehdy asi na deset, patnáct minut, usnula; a měla sen. A nemohla jej pochopit, ani si to dát dohromady téměř po dobu jednoho roku, dokud toto poselství nebylo vyučováno. A potom, když jsem toto vyučoval, všechno se jí připomnělo.

A zdálo se jí, že se modlí. Šla do prvního podlaží, předtím, než měla ten sen, sevřela své ruce a myslela: „Pane, mám Ducha Svatého? Můžeš mi to dokázat. Někteří říkají, že—že jsem křičela, nebo někteří říkají, že jsem mluvila v jazycích. (A my v to všechno věříme.) Ale mám to opravdu?“

Věřím všem těmto věcem, těm ctnostem: mluvením v jazycích, křičením a různým projevům. Věřím tomu do posledního puntíku. Ale jestliže to je zde bez *toho*, něco nesouhlasí. Vidíte? Nu, vidíte? Vy... Vidíte, máte skořápku.

Všimněte si, ona se tím trápila a proto si lehla na skládací pohovku, zatímco její manžel četl, a usnula a zdálo se jí, že se nacházela na hoře. A v této hoře... Nejlepší... Nemám ten papír zde před sebou, ale myslím si, že to vypadalo takto: Zdálo se jí, že viděla bednu ze skály, takovou konstrukci nacházející se na vrcholu hory. A její manžel se nacházel těsně za ní. A viděla mohutného muže, stojícího v pracovním obleku s vyhrnutými rukávy, který naléval tu nejčistší vodu, jakou ona kdy viděla, a naléval ji do této bedny, této bedny ze skály, nacházející se na vrcholu této hory. Ale tato bedna ze skály nechtěla tuto vodu udržet; vytékala odtamtud a odstraňovala všechnu veteš a klestí a vše co tam bylo a odstraňovala to pryč a valila se dolů úbočím hory. A zasáhlo to její nohy a ona stála právě v té veteši; ale na ni se to nenalepilo. A—a ona se ptala, proč to ta bedna nemohla udržet a ten muž řekl: „Toto není voda. Je to Duch Svatý,” a řekl: „nic Jej nemůže udržet.”

A řekla: „Potom se vrátil a přinesl další veliký kbelík—a ten byl plný medu—a vylil do toho ten med a řekl: „Nu, to se tam udrží.” A ona si myslela, že tato bedna—bedna ze skály praskne a med se rozlije, ale nestalo se tak. On se tam konečně přilepil a udržel.

Otočila se a sestupovala z hory dolů. Když sestupovala dolů, zastavila se na úpatí hory a podívala se dozadu. Uviděla pět pramínek této čisté, krystalické vody, nezašpiněné od věcí, kterými protékala, stále čisté a průzračné, jemně stékající. Potom zpomalovala; nakonec se ztrácela. A ona byla zvědavá jestli přiteče až k úpatí hory—těch pět pramínek—a probudila se. Myslím si, že to je téměř správné, souhlasíš, sestro Shepherdová?

Tak tedy, sotva jsem uchopil tento dopis a otevřel ho, předtím, než jem jej přečetl, jsem ten její sen spatřil. Tak tedy, takovým způsobem se mají vykládat sny. A teď, mnozí z vás přicházeli ke mně se sny a—a vyprávěli mi o snech. A já jsem řekl: „Počkej minutku. Neřekls všechno.” (vidíte?); a vrátil jsem se a chopil se něčeho. A pakliže nejsi schopen říci, co se ti zdálo, jak si můžeš být jist, že jeho výklad je správný nebo ne? Vidíte? Musíte mít—musíte vidět tento sen. A když uvidíte sen, který se této osobě zdál, a můžete jim to říci předtím, než vám to bude sděleno, potom víte, že tento výklad... .

Nuže, věřím, že to je rovněž v Písmu. Jednou Daniel (copak to nesouhlasí?) řekl... . Ano, věřím... . Náhodou mi to přišlo na mysl. Vidíte? Ale nejdřív spatříte tento sen, nu, pokud ten výklad je správný. Někdo začíná vyprávět sen a vy jej zastavíte a řeknete: „Počkej chvilíčku. To bylo *tak a tak*, to bylo *tak a tak* plus *tak a tak*.”

A potom řeknete: „To naprosto souhlasí.” Vidíte?

Jednou mi kdosi vyprávěl sen, který se mu zdál. Řekl: „Nu,” řekl. . .

Řekl jsem: „A teď, bratře, proč jsi vynechal tu další část?”

On řekl: „Kterou další část?”

Řekl jsem mu: „Zdalo se ti, žeš hodil do vzduchu větev a já jsem po ní vypálil a něco mi spadlo do oka.”

On řekl: „To naprosto souhlasí, bratře Branhame.”

A oni vzali poslední část toho včera. No prosím. Vidíte? Vidíte? Proč jste ne. . . Řekněte pravdu. Ale, vidíte, to bude vždycky zpětně zjeveno, co—váš sen opakován, co se vám zdalo. Pak víte, že to souhlasí.

A teď, zde je výklad jejího snu. Ona se trápila ohledně Ducha Svatého. Tak tedy, do té míry jak viděla, že bedna na vrcholu hory byla skála, *bedna ze skály* je „vyznání skály.” Nu, Ježíš řekl v Písmu, On řekl. . . Petr řekl. . . Ježíš řekl: „Kým praví lidé býti mne, Syna člověka?”

Jeden řekl: „Ty jsi Eliáš a Mojžíš a tak dále.”

A On řekl: „Vy pak kým Mne býti pravíte?”

On řekl: „Ty jsi Kristus ten Syn Živého Boha.”

Tak tedy, někteří lidé říkají. . . A teď, katolická církev říká, římskokatolická církev říká, že Jeho—že to, co Ježíš řekl o skále: „Na té skále vzdělám Církev Svou, a brány pekla nepřemohou ji,” . . . Oni říkají, že to bylo na Petrovi a Petr byl ta skála, neboť *Petr* znamená „malý kámen.” „A na tom *malém kameni* vzdělám svoji církev.” A oni na Petrovi—apoštolské poslušnosti—budují tuto církev.

A protestantská církev říká: „To není pravda,” že to na Sobě vzdělal Svou Církev.

Nu, nesdílím tento názor, ale—podle toho jak to vidím, oba jsou nesprávné, neboť on ji nikdy nepostavil na Petrovi a stejně tak ji nepostavil na Sobě; nýbrž na Petrově zjevení kým On byl. Vidíte? „Kým praví lidé býti Mne, Syna člověka. . .”

„Ty jsi Kristus ten Syn Boha živého.”

„Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův: nebo tělo a krev nezjevilo tobě (nějaký seminář. Vidíte?); ale Otec Můj, který je v nebesích. I Jáť pravím tobě, že jsi ty Petr a na též skále (nikoli na vyznání víry, nýbrž na tom zjevení) vzdělám Církev Svou.”

A to bylo. . . Každý církevní věk měl toto vyznání víry až k vrcholu této skály vyznání, totiž Laodicey. A nyní, nemůžete učinit nějakou svatou církev. Neení zde taková věc, jako svatá církev nebo svatá organizace. Může v ní být zvěstován Duch Svatý, ale uvnitř lze spatřit dobré a zlé, odpadlíky, vlašné a

všechny ostatní. A proto organizace neudrží. . . Nemůžete říci: „My to máme; nikdo z těch ostatních to nemá.“ Nikoli, příteli! Duch Svátý se vlévá do jednotlivců. Jsou to jednotlivci.

A proto, skála. . . Tato letniční církev poslední doby, která přijala Ducha Svatého, ona ho přijala první. . . A napříč věků lidé přijímali Ducha Svatého, ale nikoli v té míře jak nyní; neboť toto je obnovení toho prvního. Když vezmeme svícen, Alfu a Omegu, jak rozsvěcovali první svíčku: a šlo to výš a výš a stmívalo se a stmívalo a potom se to vrátilo znovu (vidíte?), první a poslední a tak dále.

A teď, ale v tomto církevním věku bylo do církve vltito poselství. Ale samo tělo církve, vespolek. . . Jako tato modlitebna, řekneme; sem ona přichází do kostela. Tato modlitebna není modlitebnou Ducha Svatého. Taková věc neexistuje. Jednotlivci přicházející do tohoto kostela jsou chrámy Ducha Svatého. Jsou chrámy, které udrží Ducha Svatého, nikoli však církev jakožto tělo, skupina. A proto to vytéká.

Ale co ten muž, který naléval tu vodu, posel církve, který lil Poselství do církve. . . Ale co působila ta voda? Odstraňovala všechno harampádí, které na ní bylo. To působí Duch Svátý: odstraňuje to pryč.

Tak tedy, nyní, teď představoval bratrskou lásku, bratrskou vřidnost, jak to je v tomto věku. Zrovna nedávno jsem vám o tom říkal (vidíte?) o bratrské lásce, věku, ve kterém nyní žijeme.

Nu, namítnete: „Pohled, já—já—já nemám rád bratra Nevilleho,” nebo, „nemám rád bratra Jonese; nemám rád bratra *Toho-a-toho*,” a tak nějak. Ale nechť se mu jen něco přihodí; bratře, tvoje srdce je zlomené. Jsi tím skoro usmrcen. Vidíte? Můžeme obdržet bratrskou lásku a soucítit jeden s druhým. Vidíte? Ale udržovat ve skupině lidí. . .

Proč se staráš o tohoto bratra? Protože jsi s ním lámal chléb u oltáře, tak jak to bude dnes; měl jsi s ním obecenství; podávals mu ruku; uctívals spolu s ním. Je to tvůj bratr. A on se může v těle dopustit něčeho s čím nesouhlasíš, poněvadž se mu poněkud vyhybáš (kteroužto věc bys neměl činit)—trošku se jej straníš. Ale na dně ve svém srdci, pokud se tomuto bratru něco přihodí, nebo sestře, jsi tím smrtelně zraněn.

Jsem—jsem starý muž. Kdysi jsem byl mladý a nyní jsem zestárl. Viděl jsem ve svém životě jak to chodí. Slyšel jsem lidi říkat: „Nu, nechci s ním mít už nic společného.” A pak se něco přihodí tomuto muži a jsi tím téměř smrtelně zasažen; on si myslí: „Ó, Bože, dovolil jsem svému bratru odejít, aniž bych se s ním opět sprátilil (vidíš?).” Vidíte? Vidíte, to je bratrská láska. Vypadá to tak, že se to neudrží, ale ono se to udrží. Ten teď, on se udrží.

Tak tedy, ona odtud odešla a šla dolů úbočím k úpatí hory... A teď, ta nádherná voda se řinula po úbočí hor v pěti pramíncích. Tak tedy, *pět* je číslo milosti: J-e-ž-i-š, V-í-r-a (Faith), M-i-l-o-s-t (Grace). Vidíte? *Pět* je číslo milosti. Pět pramínek stékalo *odtud* až *sem* dolů. A každý jeden z těchto věků měl vyznání skály. Svátí spí, očekávají, očekávají, očekávají, očekávají (vidíte?) až do tohoto věku, ale brzy bude z Krista vylit Duch Svatý, sestoupí a zapečetí Církev, potom bude Církev vytržena. Bude to úplná jednotka Boží, Nevěsta pro Krista, který bude hlavou všech věcí. Sledujete mne nyní?

Tak tedy, ona byla zvědavá... A teď, ve svém snu uvažovala, jestliže těch pět pramínek, jestliže ten malý pramínek se dostane až k úpatí. Vidíte? On se ztrácel. Tak tedy, jelikož ona... Nyní bych si vás přál na něco navést. Ona uvažovala sama o sobě. Jestli má Ducha Svatého?

A teď, před několika dny jsem se chtěl vyhnout tomu, abych to řekl, uvažuje o tom, zda církev je dost duchovní, aby to uchopila (a snad nyní vypnu magnetofon, ale—poněvadž si nepřeji aby se to dostalo mezi bratry); ale můžete mluvit v jazycích, můžete křičet, můžete tancovat, můžete vyhánět ďáblы a činit cokoli si přejete a stále nemít Ducha Svatého.

Copak tito učedníci nepřišli s radostí a jásáním, neboť se jim poddávali duchové? A Ježíš... Rovnou uprostřed nich se nacházel Jidáš? Copak Ježíš neřekl v onen den, když přišel, že: „Mnozíť mi dějí v onen den, kdy On přijde, ‚Pane, zdaliž jsme ve Jménu Tvém ďáblы nevymítali a divů mnohých nečinili,‘ tehdyť jim vyznám: ‚Odejděte ode Mne činitelé nepravosti, nikdy jsem vás neznal.‘” Tyto věci nejsou ukazatelé Ducha Svatého. Po ovocích jejich poznáte je.

A teď, řeknete: „Bratře Branhame, máme—měli bychom mluvit v jazycích?” Samozřejmě, to jsou Boží dary. Ale tyto Boží dary bez těchto ctností obsažených v nich, se stanou kamenem úrazu pro nevěřící. Je to pro Boha nepřijatelné. Toto musí být nejdříve. A když máš víru, ctnost, umění, zdrženlivost, trpělivost a milování bratří, pak sestupuje Duch Svatý a pečetí tě jako celek, obdobně jako pečetí církevní věky, jako celek. Jeho způsob zacházení se Svou Nevěstou je ten stejný jako s jednotlivcem: Jsou udělání z toho stejného materiálu, jako Eva z Adama, žebro z jeho boku. Zde je ta věc, kterou musíte mít přednostně. Toto nelze padělat; toto nelze napodobit; tyto věci musí být Bohem poslané a Bohem zplozené. Napodobenina způsobí pouze zmatek.

Je to tak, jak jsem řekl: Představte si káně, která si nastrkalo do křídel holubí peří a říká: „Hele, jsem holubice.” Ono není holubice, je to káně, sup.

Můžete si představit kosa s pavím peřím ve svých křídlech, jak říká: „Vidíte...?“ Je to něco, co si nastrkal. Ale to musí vycházet z vnitřku ven a to dělá křesťanství. Bůh skrze moc Ducha Svateho...

Když naše sestra přišla k úpatí, měla nohy mokré. Všichni z nás známe sestru Shepherdovou, že je lidumilná... Její dům je otevřen. Ona a bratr—nezáleží na tom, je-li to tulák, žebrák, ať je to kdokoli, dají mu najíst a udělají všechno pro to, aby mu pomohli. Ó, Bůh to přijal, její základovou část. A zde je...

Tak tedy, pochopte to ponaučení: Zde je to, co chybí... (neměl bych to ještě pustit). Zde je to, co chybí Branhamově modlitebně. Vidíte? Jsou zde dva různé druhy víry; jsou zde dva různé druhy ctnosti, jak jsem to onehdy objasnil; dva různé druhy umění; dva různé druhy zdrženlivosti. Někdo si myslí, že to je zákaz. Oni mají... To není ten druh zdrženlivosti, o kterém praví Bůh. Jedná se o tu bezbožnou, nekontrolovatelnou povahu, kterou máš a obdobné věci—vzdor, nervozita.

Trpělivost a tak dále, vždyť je to pouhá fraška, předstírání, víra daná přírodou, ctnost. Existuje zdrženlivost daná přírodou. A všechny tyto věci jsou dány přírodou.

A převážná část naší víry je víra smyslová. Slyšení Slova... to nás přivádí k smyslovému uznání Boha. Ale jestliže toto přichází shora, ó bratře, pokud to zasáhne *toto*, je to zbožná, duchovní víra. Co potom tato víra působí? Tato víra uznává pouze Slovo. Nezáleží na tom, co ještě bude řečeno, ona uznává pouze Slovo, neboť *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.* (A to Slovo je stále Bůh.) *A Slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi,*... A když samo Slovo se vlévá do naší víry, naše smyslová víra se stává duchovním zjevením... „A na tom základě vzdělám Svou církev,” vidíte, ne na nějaké rozumové koncepci připojení se k církvi, rozumové koncepci tohoto, nýbrž na zjevení. Když se tyto pramínky milosti vlévají do rozumové víry, kterou vlastníte, pak na tom, duchovním zjevení: „Vzdělám Svou církev a brány pekla ji nepřemohou.” Vidíte? To dokazuje, že budou proti ní, ale nepřemohou. Ó, jak slavné.

Nu, vidíte, tato víra, těch pět pramínek... Měl jsem zde kousek křídý, ale doufám, že ho neodnesli. Ale vidíte, těch pět pramínek, které vidíte sestupovat sem dolů, ony to spolu navlhčují. Byl to Duch Svatý, který zformoval efezskou církev. Byl to Duch Svatý, který zplodil smyrnenskou církev. Byl to Duch Svatý, který dal pergamskou a tiatyrskou církev. To byl Duch Svatý, který budoval tuto Nevěstu, Vyvolenou, kterou vytahoval takto z organizačních systémů napříč věky. A tak zde je vyvolená, předurčená Nevěsta Ježíše Krista, kterou povolal Duch Svatý, ta Vyvolená. A byl to Duch Svatý v tom

věku, v tamtom věku, v tamtom věku, tamtom, tamtom, tamtom, tamtom, tamtom, až k vrcholku; Duch Svatý.

A nyní, jak to je s jednotlivci, tyto ctnosti a věci jsou (umění, zdrženlivost)—příčiněny k naší víře, potom, když sestoupí vrcholový kámen, Duch Svatý to stmelí. To je křest Duchem Svatým. A proto je toho dnes tak poskrovnu.

Dovolte mi sem nahlédnout. Mám zde poznamenány některé texty. Podívejte se. Mám zde náčrtek obrázku pro—k tomuto snu. Vidíte? Odtud to nejste schopni vidět.

Tak tedy, co to sestupuje od Ducha Svatého? Potom, On vám dá nadpřirozenou víru, duchovní víru, zde dole. Pak tato duchovní víra uznává pouze Slovo. Nehledě na to, co kdo říká, to nic—to nic na tom nemění. Ona zná pouze Slovo. Jestliže někdo řekne: „Dny zázraků už pominuly,” tato víra zná pouze Slovo.

Někdo řekne: „Neexistuje taková věc jako křest Duchem Svatým.” Tato víra zná pouze Slovo. Je to opravdová duchovní víra. Vidíte? To souhlasí. Vidíte? Ona zná pouze Slovo.

A potom, to je za první. Za první, sestupuje k vám, k vaší smyslové víře, právě sem, sestupuje Duch Svatý, sestupuje dolů do tvé smyslové víry a dělá z ní duchovní víru. Potom duchovní víra uznává pouze Slovo.

A teď, za druhé—za třetí: Potom máte duchovní, budete—máte Ducha Svatého a on zapečetí všechny tyto věci ve vás, když Duch Svatý to přikryje. Počínaje vaší vírou až k Duchu Svatému, zapečetí vás v Kristu; a tak se stanete jedno. Amen! (Odstraní tyto věci z mé cesty. Je to příliš veliká tíha pro tvoje ramena.) Stanete se jedno. Vidíte, ty a Kristus žijete spolu. „V ten den poznáte, že Já jsem v Otci Svém, Otec ve Mně, Já ve vás a vy ve Mně.” Vidíte? To je zapečetěná jednotka Pána Boha. Tak tedy, a tito jsou potom potvrzení a postavení na místo. Když nastane ten čas, budou potvrzenými syny a dcerami Božími.

Vzpomínáte si, z knihy Matouše, 17. kapitoly, 1. až 5. verš, Ježíš na Hoře proměnění? Slyšeli jste mne. . . *Poslouchejte Jež*, toto kázání, které jsem zde zrovna kázal, asi před rokem, a které se stalo velice populárním, *Poslouchejte Jež*. Postavení syna a rovněž v Efezským 1,5: „Bůh nás předzřídil k zvole za syny.”

Hled'te, rodina. . . Když se do ní narodí syn, je to tedy syn. Ale tento syn má vychovatele, který jej vychovává. A jestliže se ten syn nestal správným synem, nebude nikdy dědicem. Ale jestliže byl správným synem, synem který poslouchal otce, potom ten syn byl uznán, neboli dosazen na své místo. Stal se dědicem toho, co měl otec.

A zrovna to Bůh učinil na Hoře proměnění. Když vzal Svého vlastního Syna potom, co byl podroben zkoušce a prokázal se jako pravý Syn (vidíte?) a čelil všem pokušením, On Jej vzal na Horu proměnění a zastínil Jej.

Víte, ve Starém zákoně vzali syna, oblékli jej do pěkného roucha a postavili před veřejností. A konala se ceremonie dosazení, my tomu říkáme adopce. Ke Galatským, tuším, že se o tom svatý Pavel zmiňuje jako o adopci synů.

Tak tedy, skrze dosazení syna... Kazatelé to pochopí a rovněž duchovní čtenáři Bible. Dosazení syna. Jinými slovy, syn byl synem, když se narodil.

Zde se naši letniční lidé dopustili chyby. Narodivše se do rodiny skrze Ducha Svatého, to je v pořádku, ale potom se musíme stát správnými dětmi vychovávanými správným vychovatelem. Vidíte?

Nu, jestliže člověk v oné dávné době uvažoval o svém synu, a chtěl, aby se stal správným synem, vzal toho nejlepšího vychovatele, kterého jen mohl, nejlepšího učitele; neboť si přál dospělého syna, podobného otci. Vidíte? A proto vzal toho nejlepšího vychovatele.

Nu, jestliže člověk zde na zemi uvažuje o nejlepším vychovateli, co potom Bůh, náš Otec? Nu, On nikdy nevzal biskupa a kardinála a kněze; On vzal Ducha Svatého, jakožto našeho Vychovatele. A Duch Svatý je naším učitelem. A On—On je v Církvi a On přináší poselství Otcí.

A pak, co když otec—vychovatel přichází a říká: „Nuže, Otče...“ Tak tedy, on se nechystá vzít nějakého vychovatele, který si přeje slámu v klobouku, víte, řekli bychom pírko; říká: „Ó, jestliže Otcí něco řeknu o... Ten malý chlapec je naprostý odpadlík, ale jestliže—jestliže to řeknu Otcí, Otec může způsobit poprask.“ To není správný druh vychovatele. Správný vychovatel je čestný, řekne pravdu. A Duch Svatý řekne pravdu, když přijde před Boha kvůli nám. Ano.

A tak on přichází. Co si myslíte? On by se dnes zarděl a řekl: „Všechny tvoje dcery si ostříhaly vlasy a Tys jim řekl, aby to nedělaly. Tvoji synové jsou tak organizačně smýšlející, že nevidí ani jeden na druhého a to je... A osvojili si *toto* místo *toho* a *toto* místo *tamtoho*.“ Ó, jak se rdí. Ale jak příjemné je pro Vychovatele přijít a říci: „Ó, ach! Ten syn je opravdovým synem. On se naprosto podobá Otcí.“ Ó, jak miluje takovou řeč. Vidíte?

Potom se Otec nadouvá pýchou a říká: „Toto je můj syn.“

Přesně to učinil Bůh na Hoře proměnění. Všimněte si, tam se zjevil Mojžíš a Eliáš. A Petr celý bez sebe, neboť se událo něco nadpřirozeného... Petr celý bez sebe; řekl: „Udělejme tu tři stánky: jeden Tobě, jeden Mojžíšovi a Eliášovi.“

Zatímco on ještě mluvil, Bůh jej umlčel. Řekl: „Tentot' jest ten Můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo. Toho poslouvejte.“ Vidíte? Bůh se postavil do pozadí a: „Toto je ten Můj Syn.“

Mojšíš znázorňoval zákon. Proroci znázorňovali Jeho spravedlnost. Nemůžeme zde žít skrze Jeho zákon. Nemůžeme zde žít skrze Jeho spravedlnost. Nežádám spravedlnost; chci milosrdenství, nikoli spravedlnost. Nejsem s to dodržet Jeho zákon a nejsem s to čelit Jeho spravedlnosti; ale je mi zapotřebí Jeho milosrdenství. A Bůh řekl, že zákon a spravedlnost se setkaly v NĚm. „Tentot' jest ten Můj milý Syn. Toho poslouvejte. To je On, to je Ten.“

Tak tedy, ve Starém zákoně, když byl tento syn adoptován, neboli dosazen, do této rodiny, jeho jméno bylo na šeku stejně dobré jako otcovo jméno. Ano, přáteli! Oni neměli. . . V oněch dnech se nosil prsten, znamení, pečeť; a plivlo se na to [Bratr Branham znázorňuje plivnutí a uhodí pěstí na kazatelnu—vyd.l.], vytlačil to. To byla pečeť. To byla pouze. . . On nosil tatínkův prsten, svoje—svoje pečetítko; a ono platilo stejně tak dobře jako to otcovo.

Tak tedy, když byl Ježíš poslušen, Ježíš Bohu, Bůh Jej dosadil na místo: „To je On.“

Tak tedy, když se skrze Ducha Svatého narodí člen do Boží rodiny a osvědčil se, že má tyto ctnosti v sobě, že Bůh může vidět ctnost, umění, zdrženlivost, trpělivost, milování bratří, zbožnost v něm, tehdy jej Bůh pečeti, neboli dosazuje. A zde, to je, kde vidíte syny a dcery Boží.

Potom v Efezským 4,30 je psáno: *A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, kterýmž znamenání jste ku dni vašeho vykoupení.* Nu, někteří z vás baptistů, kteří chcete obhajovat věčnou jistotu, nu, pokud se dostanete do toho stavu, budu stát s vámi, toto je věčná jistota, pokud se jen dostanete do tohoto stavu. Nestačí však jenom říci, jak všichni říkají: „Půjdu a připojím se k baptistické církvi“; „jsem presbyterián“; „mám věčnou jistotu;“ to je špatné. Tvůj vlastní život dosvědčuje, že to nemáš. Až TOTO je zde a Bůh tě adoptoval a zapečetil skrze Ducha Svatého do Svého království. . . Potom tu už není žádný způsob. Jak se z toho dostat. Jsi ve věčné jistotě. „Věřte—A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, kterýmž vy a vaše zbožné ctnosti v celistvosti znamenání jste ke dni vykoupení.“

Věřím, že zde je předurčená Nevěsta. Věřím Bohu, který řekl, že On bude mít Církev bez poskvrny a vrásky. Věřím v předurčení: že Nevěsta je předurčená; Ona tam bude. Doufám, že jsem s ní. To je. . . Vidíte? Jsem s ní. Nu, záleží na mně, abych konal své spasení s Bohem, dokud tyto věci nebudou

Bohem schváleny a pak zapečetěny do Království Božího. To je Duch Svatý. To jsou ryzí skutky Boží. Je to zapečetěno ke dni vykoupění.

Toto byl její sen. Myslím si, že to bylo nádherné.

Tak tedy, proto, když k tomu dospěje, když se Církev dostane na toto místo, nebo jednotlivec... Církev k tomu dospěje. Dovolte mi to říci dostatečně jasně, abyste to mohli pochopit: Církev je předurčená, aby tam byla. A já chci být s ní, ale jediný způsob, jak být s ní je, stát se její částí.

Jak se mohu stát její částí? Tak, že v ní budu. A jak se do ní dostanu? Skrze křest, skrze jednoho Ducha. 1. Korintským 12: „Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno Tělo pokřtěni jsme,” jedno Tělo, pokřtěni v Ně.

Ale není zde možné si tyto věci pouze přilepit a říci: „Mluvil jsem v jazycích. Tedy to mám.” A odejdeš odtud a už se zlobíš a proklínáš a chováš se nezřízeně (vidíš?), to je nastrkování pavího peří do sojky. Vidíš? To se nepovede. Tvůj vlastní život ukazuje, že to zde není. Ale když tyto věci v tobě fungují skrze Boha, pak jsi zapečetěn. Potom to není žádný podfuk. Jsi prostě sebou samým. Pak vidění, dokonalé skutky Ducha Svatého od Boha, všechno se zmanifestuje. A proč? Neboť ty a Kristus jste jedno (doufám, že jste mne pochopili), ty a Kristus jste se stali jedním.

Měl jsem zde poznamenáno ještě něco, nad čím jsem se chtěl pozastavit. To vás přivádí na místo Života, potom se stáváte—máte Věčný Život.

A teď, mám zde řecký lexikon, *Emphatic Diaglott*. Jednou jsem studoval jedno slovo.

Tak tedy, u Jana 14—nebo Jan 3,16, zde nacházíme jedno místo, kde je řečeno „mít Věčný Život”; jiné místo říká, „mít Věčný Život.” Ale v—v řecké verzi, v hebrejštině je řečeno „Život bez konce.” V řeckém slově, mít *A-i-n-i-o-a-n*... Téměř jako „aeon.” Aeon je časový prostor, který nemůže být... Je to číslo, které nemůže být spočítáno. Je to více než miliony, triliony, miliardy. Ale toto je časový *aionion*: Věčný Život. A anglické slovo, které toto vyjadřuje je *věčný*. Víme, že to je věčný, *Aionion* nebo Život bez konce. Vidíte?

A pokud máš život bez konce, jak potom můžeš zahynout? Stal ses částí Věčného a je zde jenom jedna věčná věc. Satan není věčný. Nikoli. On—on se stal satanem. Peklo není věčné. Peklo bylo stvořeno; není tedy věčné. A tato těla nejsou věčná; byla stvořena. Ale Duch Boží je Věčný. Ten neměl nikdy počátek, Ten nebude mít nikdy konec. A jediná cesta, jak můžeme mít Život Věčný (z řeckého slova *Zoe*, které znamená „vlastní život Boží”), máme—stali jsme se částí Boha, když jsme se stali syny a dcerami Božími a máme Život *Aionion*. A

proto ta část, která žije, my, která uznává toto Slovo *odtud až potud*, která to uznává, je Život *Aionion*, Život bez konce. Je to vlastní Boží Život v nás. Amen.

Jistého dne jsem na výletě diskutoval se svědkem Jehovovým. A teď, neopovrhuji přesvědčením žádného člověka. Máme jich spoustu obrácených, kteří sedí zde, ze svědků Jehovových. Jeden z kurátorů naší církve je svědek Jehovův—byl, a byl spasen, on a jeho rodina. Jeho otec předčítal, bratr Woods a ti ostatní. Nyní všichni jeho bratři a sestry, téměř všichni sem přišli a přijali Ducha Svatého, a to kvůli vidění od Boha, které jim řeklo, co činili a co... Vidíte? To to způsobilo.

Tak tedy, ale Svědkové Jehovovi zde ve své knize říkají, že dech kterým dýcháme, je duše. Nu, to nemůže být pravdivé. Dech, kterým dýcháme, není duše. Pokud by to byla, pak jste—jste... Jednou byste byli jeden druh duše; podruhé by jste... Ještě někdo jiný vdechl tuto duši. Hleďte, kde byste byli. Tak tedy, dech je vítr a vítr je to, co dýcháte ve vašich chřípích.

Tak tedy, vezměte Písmo odzadu: „A Bůh vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.“ Nu, chtěl bych se vás na něco zeptat. Pokud byl člověkem, jaký druh dechu dýchal předtím, než Bůh vdechl toto dchnutí života do něj? Vidíte? Jaký druh dechu... On byl dýchající živý člověk. Tedy dobře, pokud je to tak, pak každé zvíře má živoucí duši, neboť dýchá lidskou duši a naši duši a vespolek. Potom tedy Ježíš nemusel umírat; zvířecí oběť by byla postačující. Vidíte? A proto, bratře, tento argument neobstojí.

Ale co Bůh učinil, On dechl dchnutí Věčného Života (Amen!), a pak se stal duši živou, duši, která nemůže umřít. Tak tedy pozorujte. Nyní se dostaneme rovnou do medu až po lokty. Všimněte si, vdechl dchnutí Věčného Života do jeho chřípí. A on se stal duši živou, neboť Bůh vdechl (ne to, co činí příroda, ale toto učinil Bůh)—vdechl dchnutí života do jeho chřípí a on se stal živou duší.

Pak mi řeknete: „Vždyť Adam zemřel, bratře Branhame.“ Ale pamatujte si, předtím, než Adam zemřel, měl beránka, který jej vykoupil. Haleluja! Ty, které předzvěděl, ty i povolal. On měl beránka, aby je vykoupil.

On byl předobrazem. Adam padl. Pak byl opatřen za Adama beránek, neboť v jeho chřípí bylo dchnutí Věčného Boha; a on se stal živou duší. On byl syn Boží. Nebylo to dchnutí jak v africkém slově (nevím, které řecké slovo je tu pro to použito, ale...)—africké slovo zní *Amoyah*, což znamená „vítr, neviditelná síla.“ Zvíře dýchá *Amoyah*. Hříšník dýchá *Amoyah*.

Proč tedy zápasíme o Věčný Život, jestliže tato věčná duše je do nás vdechnuta dechem. Proč tedy zápasíme o Věčný Život? To dostane zpětný zážeh, bratře. Vidíte? To—to prostě není možné. Ale Bůh zvláštním způsobem do Adama dechl dechnutí Věčného Života a on se stal věčnou osobou s Bohem. On měl moc, jako Bůh: byl to bůh amatér. Byl to bůh této země, nikoli Bůh nebes, nýbrž bůh této země.

A jednou synové Boží budou opět bohy. Ježíš to řekl: „Však psáno jest v zákoně vašem, ‚bohové jste‘? Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží stala se, jak můžete potupit Mne, že jsem řekl, Syn Boží jsem?“ Vidíte? A teď, dostáváme se do něčeho hlubokého. Tak tedy, pozorujte to, zatímco budeme pokračovat dál.

A teď, no prosím. On je nyní syn Boží, ale dělá chyby. Ví, že udělá chybu. Tak tedy, zapamatujte si, Adam nebyl sveden. Říká to Bible: 1. Timoteovi 3: „A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla.“ Adam šel s Evou, neboť to byla jeho manželka. Stejně tak, jako Kristus, nebyl sveden satanem, ale vstoupil do smrti se Svou Nevěstou. On šel, aby byl se Svou Nevěstou a tak mohl vykoupit Církev.

Adam věděl, že se dopustil zlého a proto šel se svou Evou. Vidíte? Ale bylo zde za ně postaráno o beránka, aby mohli být vykoupeni. A ti beránci dnes, kteří byli Bohem předzvěděni a Bohem povoláni, zde je Vykupitel. „Žádný nemůže přijít ke Mně, jedině leč Otec Můj, kterýž Mne poslal, přitrhá by jej; a všechno, což Mi dává Otec, ke Mně přijde.“ Souhlasí to?

A proto tu byl opatřen Beránek, od založení světa, kde jejich jména byla vložena do Beránkovy Knihy Života. Beránek byl opatřen, aby prokrestil cestu milosti pro každého jednoho z nich, aby mohli dostoupit vzkříšení. Opatřený beránek, Adamův beránek.

Tak tedy, všimněte si, jako pro Adama bylo postaráno o beránka. A teď, tak je to s dnešní Církví. Nemíním tím církev. Víte co? Nechci být škodolibý, nechci ranit ničí city. Nejsem tu proto, abych toto činil, neboť jsem už vysvětlil svůj postoj; jsem zde, abych pomáhal. Ale to, co se pokouším učinit . . . Víte co? Ve skutečnosti tyto církve nejsou Církve. Je zde pouze jediná Církev. Tyto jsou lóže (vidíte?); tyto jsou lóže. Nemám nic . . . Je to v pořádku, ale já—chci vám to dokázat během několika minut, že to jsou pouhé lóže. Patříte metodistické lóži, presbyteriánské lóži nebo letniční lóži, za předpokladu, že . . . Vidíte? Lóže! Vidíte? Nemůžete . . . Vidíte, církve jsou ve skutečnosti lóže, kde lidé o stejných názorech jsou spolu unášeni proudem. Ale Církev je jedna. A vy se nemůžete připojit k Církvi; do ní se můžete pouze narodit. Když jste se do ní narodili, jste jejím údem.

Obdobně jako to je s mou rodinou. Byl jsem v Branhamově rodině po triapadesát let; nikdy jsem však nebyl požádán, abych se k této rodině připojil. Proč? Nemusím se připojit k této rodině. Narodil jsem se Branhamem. A vy jste narozeni v Církvi. Nu, ty ostatní jsou lóže. Copak už jste o tom uvažovali? Ano, přáteli!

Jednou jsem sekal trávu, a uvažoval jsem, nuže, o velké svaté katolické církvi, jak ji nazývají. A zatímco jsem pokračoval a sekal, něco mne zastavilo, až jsem znehybněl, a řekl: „Nenazývej to tak.” Rozhlédl jsem se kolem. Začal jsem sekat dál a znovu mne to zastavilo a řekl: „Nenazývej to tak.” Řeklo to: „To jsou lóže jako všechny ostatní. To není Církev. Je zde pouze jedna Církev.” Vidíte? Oni jsou členy lóže, neboť k lóži se lze připojit, ale nelze se připojit k Církvi. Církev, do ní se narodíš. Staneš se jejím členem skrze znovuzrození a potom členem této rodiny, bratří a sester v ní.

A teď, dovolte mi, abych vám zde něco přečetl z *Emphatic Diaglott*, ze Zjevení 17,3, ve *Zjevení Emphatic Diaglott*, a pouze pozorujte, jak to zde zní a jak—jak nádherně to souhlasí s tím: Zjevení 16—17. V pořádku! Nu, čtème zde alespoň minutku. Zaposlouchejme se do toho opravdu pozorně. Zjevení 17,3:

A jeden z těch sedmi andělů, kteří měli... sedm koflíků přišel ke mně a řekl, ... (*nyní čtu z lexikonu.*) ... *měli*, „Pojď, ukáži ti soud veliké *nevěstky*, která *sedí* nad mnohými vodami; ... (*A víme dobře, že se jedná o Vatikán.*)

Zde máme časopis *Náš nedělní host* z katolické církve, který nám přesně objasňuje, oč se jedná. Vidíte? A on zde odpovídá: „Počkejte chvíličku.” Říká: „Byla různá jména,” říká, „která dají součet 666.”

Řekl jsem: „Ale chvíličku!”

Řekl: „Tvoje jméno může dát také součet šestset, še—”.

Ale já jsem řekl: „Já nesedím na sedmi pahorcích a nevládnou světu.” Vidíte? Vidíte, to souhlasí. Vidíte?

... Ukáži... soud té velké *nevěstky*, která *sedí* nad mnohými vodami...; (*Vody, Zjevení 17,15 znamená zástupy a národy lidí. Vidíte?*)

S kterou *smilnili* králové země a obyvatelé země *byli* opilí vínem *toho*—jejího *smilství*.” ... (*nyní pozorujte.*)

A zavedl mne v *tom* Duchu na poušť...; (*Nyní Emphatic Diaglott. Vidíte?*)... A viděl jsem ženu *sedící* na šarlatem *oděné* šelmě, plné rouhavých jmen...,

Nu, u krále Jakuba je řečeno . . . , *plnou jmen rouhání*. (Jen chvíličku. A teď, ihned vám to ukážu, jen minutku. Zjevení 3.) V pořádku, zde to je. V pořádku, Zjevení, mínil jsem 17, nikoli 7,17. Poslouchejte nyní třetí verš.

I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné, plné jmen rouhání, . . .

Tak to podává angličtina, ale v řeckém originálu podle *Diaglotty* je to vyjádřeno ve Zjevení 17,3 takto. Nu poslouchejte.

A vedl mne, v *tom* Duchu, na poušť; a viděl jsem ženu *sedící na šelmě šarlatové barvy*, plné rouhavých jmen, . . .

To je něco naprosto jiného od „jmen rouhání” k „rouhavému jménu.” Co to znamená?

A my—a nyní, byla to máte smilnic. Všichni to víme. Nu, co to znamená? Nemusíte být. . . Nu, to souhlasí. To se týká římskokatolické církve, ale ona je plná rouhavých jmen: metodisté, baptisté, presbyteriáni, luteráni a všichni, kteří se praví býti církvemi Božími—rouhavá jména. Je zde zásadní rozdíl mezi „jmény rouhání” a „rouhavými jmény.” Nazývají se Církví Boží a takto se představují před světem a hrají se karty, pije se a dělají se výtržnosti a večírky u polívky a vše ostatní a všelijaké nesmysly, že. . . Je zde pouze jediná Církev. Do ní se rodiš. Tam nemůžeš vejít, dokud nejsi umytý v Krvi Beránkově a zapečetěn Duchem Svatým.

Jaký je to rozdíl mezi „jmény rouhání” a „rouhavými jmény.” Pochopili jste to? Porozuměl jsem tomu dnes ráno, když jsem si zde četl—přicházejte sem. Něco mi prostě řeklo: „Jdi do svého pokojíčku; vezmi *Diaglott*.” Nu, to je poslušnost, nic víc. Vešel jsem tam a vzal jsem do ruky Zjevení 17. Pomyslel jsem si: „Proč chceš, abych si toto přečetl?” A začal jsem číst. A jakmile jsem na to narazil: „Zde to máš.” Uchopil jsem tužku a poznamenal jsem si to. Řekl jsem: „Zde to je.”

A teď, vykřikují proti mně, že se stavím proti organizacím. Toto jsou tato rouhavá jména, která se praví býti církví Boží a církví Kristovou a církví metodistickou a církví. . . Toto jsou lóže, nikoliv církve. Jedna Církev, to je Církev Pána Ježíše Krista. A co je to? Je mystické tělo Pána Ježíše Krista v akci na zemi, které sestává z členů kterékoli z těchto organizací, který je údem Kristova těla. Tam se musíš narodit; nikoli k tomu připojit. A připojit se k tomu znamená rouhavé jméno.

Tato žena, tato žena, její moc. . . A rovnou tu vidíte, kam se chystají dostat tyto lidi, kteří mají odlišné ideje o náboženství, že je pošlou na Aljašku. Věděli jste to. Všechny naše různé víry. . . A co to znamená? Rada, Světová rada církví. A katolíci musí vykonat hodně práce—přece nyní jednájí ve Vatikánu o

věcech, které se pokoušejí... A všichni tito biskupové, a tak dále, se pokoušejí najít dorozumění, jak bojovat proti komunizmu, svět bojuje proti komunizmu a spolčuje se s katolicizmem.

Prostě to tak v dnešní době je: no prosím, tak jak jsem řekl, jsme... Zlato... Jsme téměř v úpadku. Půjčujeme a utrácíme nyní peníze na daně, které budou zaplacené za čtrnáct let, počínaje dneškem. To ukazuje, kam jsme dospěli. Kdo vlastní peníze toho světa? Katolická církev. Jak mohou být půjčené Spojeným státům? Udržet tyto společnosti produkující tabák a vodku a ty ostatní věci. Jistě, budou si půjčovat od... Když se to stane, prodají své prvorozenství římskokatolické církvi. Konsolidujeme se. Pozorujte, jak je to zřejmé, je to průkaznější, než čtení novin; tak je to, vidíte?

Oni jsou metodisté, baptisté, presbyteriáni a tak dále, jmenují se církví Boží. Katolíci a všichni ostatní, jsou touto silou šelmy plnou rouhavých jmen. Říkají si: „Já—já jsem...”

Řekl jsem... Nedávno jsem šel do nemocnice a chystal jsem se modlit se za jednu osobu. Řekl jsem: „Budeme nyní...” Byla to moje matka. Řekl jsem: „Budeme se nyní modlit za matku.”

A jistá paní řekla: „Zatáhněte závěs.”

Řekl jsem: „Copak, nejste křesťanka?”

Ona řekla: „My jsme metodisté.”

Řekl jsem: „Děkuji. Myslel jsem si, že jste věřící.” A zatáhl jsem tedy kolem sebe závěs. Vidíte? A tak, jestliže nejsi křesťan, pak je to něco jiného (vidíte?), ale „My jsme metodisté.” To je rouhání!

Šelma, církve, takzvané církve, ony nejsou církve. Dovolte se mi přesvědčit se, že se to nahrává. Toto nejsou církve; to jsou lóže. Lidé se k nim připojují, ale k Církvi Živého Boha se nelze připojit. Musíš se do ní narodit skrze křest Duchem Svatým. A když jsi pokřtěn Duchem Svatým, pak tyto ctnosti jsou v tobě zapečetěny skrze Ducha Svatého; a proto: „Kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní.” Nemůže. Zde to máte. Ó, ach! Mohli bychom se o tom bavit celý den, že ano?

Církev je mystické Kristovo Tělo, zplozené Božím dechnutím. Pochopili jste to? Církev Boží je zrozena dechem Božím. Bůh vdechl dechnutí do jeho chrápy, Adamových, duchovně, a on se stal živou duší. Víte o tom, že letniční, pravá letniční Církev je zrozená dechem Božím. Dovolte mi zde během chvilíčky něco říci na toto téma. Dovolte, během pouhé minutky. Svatý Jan, tuším, kam směřují, a zjistíme, jestliže to platí o Církvi Boží nebo nikoli. Svatý Jan... Podívejme se, tuším, že je to někde 16, 19, 20. V pořádku. Zde, věřím, že to

bude zde. V pořádku. Dovolte mi to přečíst a uvidíme, jestli je Církev zrozená dechem Božím nebo nikoli, obdobně jak Adam na začátku. Pozorujte.

A když pak byl večer toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dveře byly zavřeny, kdež byli učedníci shromáždění, pro strach Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám.

A to pověděv, ukázal . . . jim ruku i bok svůj. Byli—I zradovali se učedníci, vidouce Pána.

A Ježíš—A tedy řekl jim Ježíš opět: Pokoj vám. Jakož mne má, poslal Otec, . . . tak i já posílám vás.

Pozorujte! Otec, který Jej poslal, šel v NĚm. A Ježíš, když posílal učedníky, on šel v nich. Ten stejný, který poslal . . . ? . . .

A to pověděv, dechl, a pravil . . . Přijmě Ducha svatého: . . . (Církev zrozená dechem Božím.)

Když se formuje tato socha do tohoto stavu, Boží dchnutí je dechnuto na ni, ona přijímá Ducha Svatého. Pak jsi Synem Božím. Můžeš se připojit k čemu by sis jen přál, ale jsi zrozen do Církve Živého Boha. Zrozen skrze dech Boží. Bůh na ně dechl a řekl: „Přijměte [bratr Branham to znázorňuje dechnutí—vyd.] Ducha Svatého.” Ó, ach, no prosím. Nikoli: „Přijď a připoj se, vepiš tu své jméno,” a pokračovat ve svých večírcích s polívkou a vším, co je s tím spojené. Připojil ses jenom k lóži. Jsi s to se připojit k lóži metodistů, lóži baptistů, lóži presbyteriánů, lóži katolíků nebo lóži letničních, kamkoli si přeješ se připojit, ale můžeš se připojit pouze k lóži. Když se však staneš Božím dítětem, jsi zrozen dechem Božím. Amen! Raději to zde opustíme. V pořádku.

Pak je v tobě také život Boží. Ježíš řekl (pouze minutku) —Ježíš řekl: „Já jsem ten Vinný kmen, a vy jste ratolesti.” Pohleďte nyní. Proč se hádali s Ježíšem? Oni se s Ježíšem hádali proto, že byv člověkem, činil se Bohem. On byl Bohem. Bůh byl v Kristu. Vidíte? A on jim řekl, On řekl: „Nehleďte na Mne. To nejsem Já; je to Můj Otec, a On přebývá ve Mně.” Vidíte?

Nu, oni hleděli na to útlé tělo, které se narodilo z Marie. Vidíte? To nebyl Bůh; to byl Syn Boží, ale Bůh se nacházel v tom těle. To byl Bůh. On řekl: „Nečiním-liť skutků Otce Svého, pak Mne můžete odsoudit. Ale kdo z vás Mne může usvědčit z hříchu (nevíry v Slovo)? Které Bohem vyřčené Slovo se na Mně nenaplnilo? (Hřích je nevíra.) Kdo Mne může obvinít z hříchu? (Hřích je nevíra.) Dokažte mi to. Jestliže nečiním skutků Otce Svého, nevěřte Mi. A jestliže činím skutky Svého . . . byste pak Mně nevěřili, věřte skutkům, které činím, neboť tyto skládají svědectví.” Jinými slovy: „Otec je ve Mně a dosvědčuje Sám

Sebe,” neboť Bůh byl v Kristu a smířil svět Sám se Sebou. Pochopili jste to? Nuže nyní, ten stejný život, který je v kmeni, je také v ratolestech. A jak se k tomu chcete připojit? Nemůžete.

Viděl jsem nedávno na dvorku bratra Sharrita v Arizoně strom, který měl na sobě devět druhů citrusových plodů. Co to bylo? To byl—to byl pomerančovník, pomerančovník navel, ale on měl v sobě citron, mandarinku, tangelo a grapefruit; měl všechny tyto druhy. A já jsem stál a koukal na ten strom a řekl jsem: „Bratře Sharrite, chceš mi tím říci, že tento strom je pomerančovník?”

Řekl: „Jistě.”

A já jsem řekl: „Nuže, odkud—odkud se to vzalo?” Řekl jsem: „Vidím zde grapefruit a tam mandarinku a tam je tangelo a zde citron a všechny ostatní druhy ovoce. Odkud se to vzalo?”

On řekl: „Nuže, vidíš, to tam bylo naroubováno.”

„Ó.” Řekl jsem: „Chtěl bych se tě na něco zeptat. Tak tedy, když otrháš tyto grapefruity a citrony. A teď, v následujícím roce, co tam vyroste? Vyrastou tam na tom pomeranče?”

„Ó, nikoli!” Řekl: „Tam opět vyrostou citrony!”

„Ó.” Řekl jsem: „Děkuji.” Vidíte?

Není to možné. Nemůžete se tam připojit. Ale řekl, že pokaždé, když tento strom zestárne o jeden rok a vyraší na něm nová větev, na té vyrostou pomeranče, pokud tato větev vyraší z kmene.

A my jsme se pokoušeli připojit k Němu členy a žít pod jménem křesťanství; neboť jsme (jak se to obecně říká)—„My jsme citrusové ovoce,” křesťanské církve. Ale když sám kmen vyrazí ratolest, ona bude jak ten původní kmen, jenž vyrašil. Jestliže první Kmen, který vyrašil, napsal Knihu Skutků, jestliže vyraší ještě jednou, napíše rovněž Knihu Skutků. To souhlasí.

A proto se připojujete pouze k lóžím. Ale jestliže jste se narodili z tohoto kmene... Nesete ovoce; to souhlasí. Nesete ovoce, ale co s tím činíte? Máte způsob pobožnosti, ale Moci její zapíráte. Zapíráte znamení; zapíráte zázraky; zapíráte Ducha Svatého. Zapíráte mluvení v jazycích; zapíráte vidění; zapíráte proroctví. Zapíráte uzdravování a jmenujete se jménem. Není tedy divu, že Duch Svatý řekl: „Moc—skupina lidí plných rouhavých jmen (jistě!), nazýváte se křesťany, majíce způsob pobožnosti, ale Moci její zapíráte. A od takových se odvracej, neboť z těch jsou i ti, kteří vodí ženy obtížené rozličnými žádostmi.”

Všechny druhy organizací, církev nacpaná *tímto* druhem společnosti a *tamtím* druhem společnosti. Co si myslíte o společnosti Ježíše Krista? Vidíte? Máme tyto a všechny ostatní věci a obtížili jsme tím církev až k zemi. Tak tedy, zde to máte.

Nikdy se nemůžete připojit k Církvi; připojujete se k lóži. Vy jste členem lóže, skupiny lidí, která se podobá lóži. „Věříme tomu; máme naše řády, máme naše tajemství.” Totéž činíte když—když se připojujete k takzvané církvi, ale nemůžete se připojit k Církvi. Připojili jste se k lóži členů, ale nikoli k Církvi, neboť do Církve jste zrozeni. A sám kmen nyní... Počkejte chvíličku. Pozorujte! A za chvíli ukončíme.

Všimněte si! Promiňte mi, já—nechtěl jsem to říci. Pohleďte. Jestliže Bůh dával Nevěstě žádaný stav skrze Ducha, potom bude dávat žádaný stav skrze Ducha. Vidíte? Potom jste narození do tohoto Království a potom ten stejný život, který byl v *této* Církvi je i v *tamté* Církvi a v *tamté, tamté, tamté, tamté*. A ten stejný život, který byl ve skořápce, Kmeni, Ježíši, je i v údu, který z něj vyrašil. Sláva! „S těmi stejnými skutky, které já činím i vy činiti budete.” To je opravdový úd Těla Kristova; žádné jméno připnuté k tomu. Skutky tohoto jednotlivce jsou důkazem, odkud on přišel. Zde je Život, který dosvědčuje, jakým je.

„Jsi—jsi. . . Či člen—ke kterému tělu patříš?”

„Ke Kristovu tělu!”

„Nu, jak ses k němu připojil?”

„Nepřipojil; narodil jsem se tam.” Vidíte? „Narodil jsem se tam.”

Nemusíš jim o tom mluvit. Stejně ví, co se stalo. Pouze. . . „Jak můžeš rozsvítit svíci a vložit na ni kbelec?” To on řekl. Vidíte? Nikoli, nikoli!

Když jste narození do Království Božího, potom Život, ten stejný Život, který byl v Ježíši. . . Potom se zajímáte o duše. Potom nemusíte prosit lidi, aby přišli k oltáři. Nemusíte nikoho prosit, aby přišel hledat spolu s těmi, kteří jsou u oltáře. Tyto—tyto—tyto věci vyplývají automaticky, neboť je to v tobě zapečetěno. Jsi jednotka Boží. Jsi zapečetěn Duchem Svatým.

Tak tedy, víš co znamená Duch Svatý? Neznačená poskakování a křik a podivné pocity. Tyto věci jsou v pořádku. Já jsem také poskakoval a měl podivné pocity. Mluvil jsem v jazycích. Věřím, že Duch Svatý mluví v jazycích. Jistě! Měl jsem výklad. Ano, příteli! Věřím tomu také. Ale to není ono. To mám právě na mysli. Možná, že to tam někde prosakuje. Možná prosakuje tvoje trpělivost. Někdo tě udeří na jedno líce tvé. Nasadíš mu i druhé? Ale ty řekneš: „Ten špinavý pokrytec.” V

tomto případě to někde prosakuje. Raději to nechme na pokoji. V pořádku. Ale víte co tím míním? Když jsi zapečetěn do Těla Kristova, potom jsi naplněn Duchem a jsi synem Božím.

Ó, přál bych si mít ještě deset minut času, abych zde mohl něco přečíst, ale já... Strpíte mne dalších deset minut? Chci něco přečíst. Jen velmi kratičce. Já... Upřímně řečeno, fazole se nepřipálí; mohu vás ujistit (vidíte?), že budeme číst pouze několik minut. Je to příliš dobré, než abychom si to nechali ujít. Mám zde několik věcí, které mi přicházejí na mysl, které bych ještě chtěl říci. Otevřeme svatého Jana 3. kapitolu, mluvíme o Věčném Životě. Zjistíme, co je zde řečeno o problému Věčného Života a Božího Života. Nu, pozorujte nyní zde.

Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské:

Pročez ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.

Tak tedy, oni—tato Velerada, oni poznali, že On byl Synem Božím. Věděli to. Zde přišel jejich kníže a řekl mu rovnou: „Víme, že jsi od Boha přišel učitel, neboť tebou proudí ten stejný život Boží.” Vidíte? „Víme, že tvé učení nepochází od tebe; je od Boha, neboť Bůh to dosvědčil.” Vidíte? „Proudí tebou Život Boží.” Nyní dávejte pozor!

Odpověděl Ježíš a řekl jemu, Amen... , pravím ti: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího... (Ó, ach! „Dokud se nepřipojíš k mé církvi...” Ó, vidíte, jak se z toho dostanete ven? Vidíte, vidíte?)

Ježíš potom—odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a... Ducha, nemůže vjíti do království Božího.

Což se narodilo z... těla, tělo jest; a což se narodilo z Ducha... Duch jest.

Nedivíš se, že pravím ti: Musíte se znovu zroditi.

Vítr, kam chce vane,... (Vidíte? Opět znovu. Přichází zpět. Vidíte?) Vítr kam chce vane, a hlas jeho nemůžeš slyšet—hlas jeho posloucháš, ale nemůžeš, nevíš z, odkud jde, nebo kde jde: Takt' jest každý, kdo je narozen z Ducha.

Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti?

Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli a toho nevíš? . . . (Pohled sem, bratře, ThDr, PhDr, LLDr. Vidíš?), a toho neznáš?

Amen, . . . , pravím tobě: což víme a mluvíme, a co jsme viděli, svědčíme, ale vy svědectví našeho nepřijímáte. . . (Známe tyto věci. Viděli jsme je; víme to a vy ani nepřijímáte naše svědectví, kteří se připojujete k církvi. Vidíte?)

Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a vy nevěříte, kterak, budu-li vám praviti . . . nebeské, uvěříte? . . . (Nu, poslyšte toto zde. Nu, poslyšte!)

A jistě, žádnýť nevstupuje v nebe, než ten, kterýž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.

Zkuste toto jedno pochopit. Víte, jak On jednou řekl: „Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn?”

Oni řekli: „Syn Davidův.”

On řekl: „Kterakž pak David v Duchu Jej oslovuje, „Řekl Pán Pánu mému, „Sed na pravici Mé, dokudž nepoložím nepřátele Tvých za podnože noh Tvých”?” Jak může být zároveň Jeho Synem a Jeho Pánem? A nikdo více se Jej už na nic neptal.

Ve Zjevení On řekl: „Já jsem Kořen a Ratolest Davidova.” Vidíte? „Já jsem Kmen a Ratolest. Já jsem začátek. Byl jsem před počátkem; byl jsem počátkem, a—a byl jsem také jeho Ratolestí.”

Tak tedy, On zde řekl: „Žadnýť nevstupuje v nebe, než ten, kterýž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.”

Jedna paní mi jednou dala otázku, já jsem řekl: „Odpovězte mi na tuto jednu.”

Řekla: „Ke komu se modlil Ježíš v Getsemane?”

Řekl jsem: „O kom se zmínil, když řekl „žadnýť nevstoupil v Nebe, než ten, kterýž sestoupil z Nebe, Syn člověka, kterýž —kterýž jest nyní v Nebi?”

Zde je On, sedí na střeše domu, hovoří s Nikodémem a říká: „Jsem v Nebi.” Souhlasí to? Nechme to raději do večera, co na to říkáte? Je už pokročilý čas. Ó, ach! Zahloubáme se do toho na chvíli ještě během dnešního odpoledne.

Jak se tedy dostat do Církve? Narozením! Skrze co? Dchnutí Boží!

Dýchni na mne, dýchni na mne;
Duchu Živého Boha dýchni na mne.

To je moje modlitba. Necht' jen Duch Svatý dýchne. Ó, ach, dechem Božím. Co to znamená? Být zapečetěn v Království Božím a být si vědom, že když jsem poprvé vyznal, že: „Věřím Ježíši Kristu“ . . . Ano.

Potom jsem k své víře přičinil ctnost, božskou ctnost. Potom jsem k své ctnosti přičinil umění Slova. K umění jsem přičinil zdrženlivost, sebeovládání. Mám to rád: „Moje země je z tebe. . . Ověnči mou duši sebeovládáním. . . Od moře k moři zářivému.“ Sebeovládání. Ó, ach! Vyzkoušení: nedělejte si starosti, satan je vyzkouší kvůli vám.

Stoupám nyní po žebříku. Vidíte? Přičinil jsem ctnost, umění, zdrženlivost; nyní musím přičinit trpělivost. Stále ještě nemám Ducha Svatého. Potom když přičiním trpělivost, přičiním pobožnost. Víte, co to znamená? Být, jak je Bůh. Přičinuji to. Nechovám se neslušně; jednám jak se sluší na křesťanského džentlmena. Necht' to není nic přilepeného. Ve mně je něco, je to láska Boží, která je v bodu varu. . . Vidíte, vidíte? Neříkám: „Já—já—já. . . Chlape, mohl bych to činit, ale snad raději nebudu.“ Vidíte? Ne, ne! Je to tam přesto. Je to zrození. Narodil jsem se do *toho*, do *toho*, do *toho*, do *toho*, do *toho*, do *toho*, do *toho* a potom láska Boží, Kristus, sestupují dolů a pečeti to všechno ve mně pro službu. Vidíte?

Co potom on činí, když mi dává Ducha Svatého? Staví tě na místo určené pro tebe a znamená tě. Vidiš? Jsi potom zvláštní osobou. Nejsi více z tohoto světa (vidíš?), oblékáš se odlišně. Máš odlišný oděv. Nikoli ten vnější. Ne, ne! Nejsi podivín, výstřední, s límcem obráceným na ruby a v něčem ceremoniálním. Ne, ne! Nečiňte to. Oblékejte své tělo jako. . . Počítá se pouze ten duchovní oděv. Byl na tebe vložen svatební oděv. Jaký jsi? Jako Ježíš.

Pozorujte, On byl zastíněn a On byl před nimi proměněn. A Jeho roucho se skvělo jak slunce. To byl On, Ježíš, a Bůh umístil Svého vlastního Syna. Vidíte? A potom, ukázal se Mojžíš. Ukázal se Eliáš. A Petr řekl: „Víš co, je nám—je nám tu dobře.“ Vidíte, jaký je člověk? Ó, stalo se něco nadpřirozeného. . . Řekl: „Postavme tu tři stánky. Postavme jeden pro Mojžíše, jeden pro Eliáše a jeden pro Tebe.“

A předtím, než přestal mluvit, Bůh umlčel celou tu věc, řekl: „Toto je Můj milovaný Syn. Ve všech věcech požadovaných Mojžíšem, a skrze Mojžíše byl dán zákon a spravedlnost skrze proroky, On tomu všemu vyhověl. Poslouchejte Ho. Opustím nyní dějiště. Poslouchejte pouze Jeho. Poslouchejte pouze Jeho.“ Ó, ach, jak nádherná věc.

Potom, když jsme vyhověli těm požadavkům a stali se plnými ctnosti Boží a Božích věcí, potom Duch Svatý sestupuje dolů a zapečetuje nás do Království. Netrapte se. Všichni budou vědět, že To máte. Nebudeš muset říkat: „Nuže, sláva

bud' Bohu, vím, že To mám; mluvil jsem v jazycích. Sláva Bohu, vím, že To mám; jednou jsem tancoval v Duchu." Nebudeš muset ohledně toho říci ani slovo; všichni budou vědět, že To máš. Nestarej se; bude To svědčit samo za sebe. On způsobí, aby to bylo známo mezi lidmi.

Bůh vám žehnej. Jsem tak rád, že mohu být dnes ráno s vámi a mít tento čas obecnství. Poslyšte! Naše malá modlitebna je malá a nemáme ještě dost místa pro lidi, kteří sem přicházejí. Nejsme organizace. Věříme a máme obecnství s každou organizací. Přicházíte sem, neboť chcete přicházet. A vy... Milujeme vás a přejeme si, aby každá organizace, každá osoba...

Věřím, že ve všech těch organizacích jsou lidé, kteří jsou křesťany. Jsou to bratři a sestry v Kristu. A proto, nemáme provázky, nic, čím bychom vás připojili, naprosto nic, pouze být křesťanem.

Jak říkával E. Howard Cadle: „Nemáme jiný zákon kromě lásky, jinou knihu kromě Bible, jiné vyznání víry kromě Krista." A to je správné. Přijďte a navštivte nás. Potěší nás... Věříme Plnému Evangeliu, každému kousíčku Slova. Věříme přesně tím způsobem... Nepřidáváme k Tomu nic, neujmáme z Toho nic, nepřidáváme k Tomu žádné organizační nesmysly. Necháváme to prostě být tak, jak to je. Vskutku. A těšíme se vždycky, když vás můžeme přivítat. Přijďte a buďte s námi pokud se vám to líbí. Modlíme se za nemocné. Věříme všemu, co Bible velí, abychom činili. My „zapomínáme na naše slabosti za námi a úsilně chvátáme k odplatě svrchovaného povolání."

A teď, ještě jednu věc. Dovolíte mi, abych to řekl? Především ráno... Všimněte si na nástěnce toho vidění. Měl jsem vidění. Bylo to asi v 5 hodin, pokud si na to pamatuje moje žena, nebo v 6. Probudil jsem se. Museli jsme připravit děti k odchodu do školy. Měl jsem vidění už dávno a mám je i nyní; a všichni víte, že ona nikdy nezklamou. Ona—ona jsou absolutně dokonalá (vidíte?); nikdy nezklamou.

A myslel jsem si, že jsem nejšťastnější osobou, kterou jsem kdy viděl. Stál jsem na slunci, s-l-u-n-c-e, a—a kázal Evangelium k velkému, mamutímu shromáždění. (Chtěl jsem se jenom podívat, jestli se to nahrává) obrovské, mamutí shromáždění. A oni seděli v lese a proužky slunečního světla na ně svítily dolů, jednou sem a jednou tam a oni přijímali, přijímali Slovo.

A já, jako obvykle, vždycky příliš dlouho, kázal jsem dlouho. Kázal jsem tak dlouho, že shromáždění dostalo hlad, ten tělesný, na jídlo. A oni, někteří z nich už byli unaveni a proto vstávali a odcházeli si sehnat nějaké jídlo a začali odcházet. Řekl jsem: „Nedělejte, nedělejte to."

Měl jsem dvě vyvrcholení, kterým jsem chtěl učinit zadost—chtěl jsem učinit zadost ve svém kázání. A Pán mi v tom vyhověl. A každý kazatel ví, když si opravdu uvědomuje, že to je—že mu to Bůh dal, prostě hoří, aby to řekl lidem. A já jsem prostě kázal: „Charlie,” tak tvrdě, jak jsem jen mohl kázat, a přidával jsem k tomu, víte, a říkal: „Všechny tyto velké věci... To, co Bůh koná, pohledte na to. On rozpoznává myšlenky srdce. Co to je? Slovo,” a pokračoval jsem tímto způsobem.

A, ó, přál bych si, abych si mohl zapamatovat to, co jsem řekl, jaký byl můj text. Nemohu si ho vybavit. Vidíte? Ale kázal jsem prostě dál a pozoroval jsem se, jak to činím. A potom, když jsem tak stál a pohlížel na sebe a pozoroval jak to káži... A kázal jsem těm, „kteří to nemají.” A za chvíli jsem se vzpřímil, víte, a pomyslel: „Sláva Bohu.” Řekl jsem: „Pohledte na ty nádherné věci a *toto, tamto*...”

A právě jsem zpozoroval, že se lidé začínají chovat, jak kdyby byli tělesně hladoví. A přece měli dostatek toho duchovního a přesto začali odcházet pryč a někteří z nich [Bratr Branham zívá, aby to znázornil—vyd.] začali odcházet pryč. Pomyslel jsem si: „Co se s nimi všemi děje?” A—a rozhlédl jsem se a zde se po jedné straně procházely mladé páry a já jsem se zastavil; řekl jsem: „Pouze na minutku, přátelé, pouze na minutku. Budete zde znovu, když budou přicházet večerní stíny.” Vidíte? Řekl jsem: „Budete zde znovu.” Ale dovolte mi, abych vám předvedl první vyvrcholení. „Odkud pocházejí všechny tyto věci, které jsem vám ukázal? Odkud pocházejí?” Řekl jsem: „Zde se nacházejí. Ony se nacházejí ve Slově Božím. Ona jsou TAK PRAVÍ PÁN, Jeho zaslíbení, neboť,” řekl jsem, „všichni z vás mi dosvědčí, budou mi svědky, že moje pověření znělo ‚Stůjte se Slovem.’” Řekl jsem: „Co se s vámi děje? Nemůžete pochopit Slovo? Musíte Je pochopit.”

A někdo řekl: „Člověče, dal bych si keks,” tak nějak.

Nuže, pomyslel jsem si: „Nu, sláva Bohu. Jestliže si přeji keksy, nechť si je jdou obstarat.” A já—já jsem se otočil; pomyslel jsem si: „Ó, ale víte co? Za chvíli se chystají přijít stíny. Za chvíli.” A řekl jsem: „Potom večer, když se shromáždění sejde znovu... Nu, udělal jsem pro ně vyvrcholení a řekl jsem jim, že věci, které mě viděli činit jsou k nalezení ve Slově Božím, nikoli v nějaké mytické knize nebo nějaké organizaci, jsou k nalezení ve Slově (vidíte?), jeden každý kousíček je ve Slově, neboť jsem jím pověřen.” Pomyslel jsem si: „Víte, oni zde budou všichni večer znovu. A proto udělám toto: Udělám pozadí, tak trochu pozadí.” Víte jakým způsobem to dělám, třeba v církevních věkách a ostatních, říkám, co jsem už řekl prvně. „Udělám pozadí pomocí Slova a potom toto velké, nádherné vyvrcholení...” Řekl jsem: „Co za

čas to bude. Sláva Bohu." A viděl jsem jak se stávám opravdu malým a zaslechl jsem to: „Sláva Bohu." A viděl jsem se takto ztrácet a pojednou jsem stál tam.

Tak tedy, zde je o tom výklad. Vidíte? První věc, kterou jsem učinil: Věc, kterou jsem učinil, byla pro lidi tajemná—pro většinu z nich. Nemíním tím lidi Plného Evangelia a svaté Boží, ale míním tím většinu lidí. A vy si nikdy nepřejete pohlížet do světa, *Kosmu*, jakožto Poselství Božího. Když přicházíte, říkáte . . .

Obdobně jako se vyjádřil Bozé: „Vždy . . ." Řekl: „Měl jsem před léty sen, že mne Bůh pošle do Chicaga a zatřese Chicagem pro Boží slávu."

Řekl jsem: „Josephe, On to už učinil."

„Jakže," řekl, „nebyli otřeseni od doby Moodyho."

Řekl jsem: „To . . . Mluvím o Církvi. To je tam potrava pro děla. Je to prach země; banda, která se cpe a tlačí ulicí a namalované Jezábely a vše ostatní. . ." Řekl jsem: „To je tam venku. Ty velké staré lóže, které se cpou a tlačí tam do ulic." Řekl jsem: „On mluví o Církvi. Církveviděla zjevení Ježíše Krista, jak se zmanifestoval a oni to poznali. Možná, že jich tam z Chicagu nebude ani patnáct. Možná, že v této generaci jich nebude v celém městě Chicagu ani deset, kteří vyjdou."

Už jste se nad tím pozastavili? Jak bylo za dnů Noé, tak bude při příchodu Syna člověka, v kterémžto osm duší zachováno jest. Kolik jich vyšlo ze Sodomy? Vidíte, co tím míním? Pochybují, že to bude hrstka. Vidíte?

„Ale samotná Církve obdržela svůj otřes. Oni to poznali. Oni poznali Slovo. Uviděli Slovo, jak se zhmotnilo a oni se Toho chopili. Tak tedy, pohledte na to na chvíličku."

A teď, a toto první poselství, když to uviděli, všichni se kvůli tomu soustředili; řekl: „Ó, sláva Bohu. Ó, vidím. . . *toto, tamto a ostatní*," a odcházejí pryč, stejnou cestou, kterou přišli. Vidíte? A nyní, oni si myslí: „Nuže, nevím. Kam se chystáš připojit? Jestliže, nepřijdu-li s *tímto*, bude to *takto*; a já budu *odtud* vykopnut, nebudu *zde* mít co dělat."

A bratři se posadí a říkají: „Nu, co budu dělat až . . .?" Vidíte to? Nepozastaví se dostatečně dlouho, aby poznali, že to je zaslíbené Boží Slovo, které se zmanifestovalo (vidíte?), a odcházejí pryč. Ale nestarejte se, stíny jsou už blízko. Vidíte?

Když jsem se vrátil na misijní pole . . . Pamatujte si jisté noci to poselství, které mi On onehdy dal, když jsem položil úhelný kámen. Přesně takto, řekl: „Konej dílo. . ." Řekl: „Když pomine toto vidění, pak si přečti II. Timoteovi 4." Víte, že to tam leží v úhelném kamenu—před třiatřiceti léty. Řekl: „Dílo kazatele konej. Dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný

služebník, nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti; ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele a odvrátí uši od básní—od Pravdy, k básněm se obrátí.” Bylo to tak slovo za slovem.

Ale pamatujete si tehdy, oné noci jsem vůbec nepřečetl ten zbytek. Třicet a něco let, co jsem kázal v této modlitebně, ani jednou jsem se do toho nepustil dále než doposud a nevím proč. Často jsem se nad tím pozastavoval, až jednou jsem si všiml, jak Ježíš vzal svitek a začal číst a přečetl půlku prorocství a zastavil se, a řekl (v Kafarnaum), On řekl: „Dnes se toto prorocství naplnilo.” Proč to nepřečetl do konce? To se přece vztahuje na Jeho druhý příchod. Vidíte?

A zde jsem to četl, neuvědomuje si . . . Pozdvihl jsem to tak, a zde to bylo přede mnou, v Southern Pines, Jižní Karolína. Onoho jitra, když jsem promlouval k Josephovi Bozému, opíraje se o hranu auta. [Bratr Branham luskal prsty—vyd.], byl jsem tím zasažen. Pavel řekl: „Já . . . Všichni mne opustili. Nikdo nezůstal se mnou. Démas mne opustil, zamilovav tento svět. A nyní . . . (podívejte se!) A kotlář mi způsobil mnoho zlého.”

Podívejte se, jak musel uvažovat Démas. „Nu, viděl jsem Pavla hlásat Evangelium a uzdravovat nemocné; a nyní zde sedí a sám trpí, vodí s sebou lékaře, Lukáše, neustále na cestách, bere s sebou lékaře, muž, který káže Božské . . . Nu, viděl jsem, kterak ranil muže slepotou; řekl, ‚Kéž tě Pán pokárá, budeš slepý až do času‘; a dovolil, aby jej kotlář vyhnal ze shromáždění. Tuším, že přišel o svou moc ranit muže slepotou. Každopádně přišel o moc Božského uzdravování. Bůh se proti němu postavil.”

Nemyslím si, že Démas odešel do světa, neboť Démas byl z . . . Pokud znáte dějiny, byl z významné bohaté rodiny; a chtěl jít spolu se zbytkem tohoto davu. Ale Pavel, chudý malý Pavel, co to znamenalo? Bůh vždycky dopustí, aby služba takto dopadla a potom ji korunuje. Přivedl Ježíše do takového bodu (podívejte se!), kdy mohl křísit mrtvé, kdy mohl činit cokoli chtěl, a potom dovolil římskému žoldnéři trhat mu bradu na jeho obličejí a [Bratr Branham znázorňuje plivnutí—vyd.] a potom plivat do Jeho obličejí. Uhodili Jej do . . . Vložili mu cár hadru na tváře a řekli: „Nu, víš co, říkají, že jsi prorok . . .” Všichni stáli kolem se svými rákoskami a [Bratr Branham znázorňuje udeření—vyd.], bili jej v tvář, řkouce: „Řekni nám nyní, kdo tě udeřil.” On věděl, kdo Jej udeřil. Jistě, On věděl! Vidíte? Ale Jeho služba se chystala ke korunovaci. Vždy dojde až na to místo, kde připadá velice, velice slabá, téměř ztracená, potom ji Bůh korunuje. Ó, Pane, nechť se to stane. Nechť se to stane, Pane. Skloňme své hlavy.

Miluji Jež, miluji Jež,
neboť On mne miloval nejprve, (Nu,
oslavujme Jež; slyšeli jsme tvrdé učení!)
A vykoupil spasení mé na Golgotě.

Pozdvihněme k Němu nyní své ruce.

Miluji Jež, (Nu, buďte v Duchu. Vidíte? Já Jež
miluji.) miluji Jež,
Neboť On mne miloval nejprve, . . .

Rouhavá jména, Roč 6 sv. 7
(*Blasphemous Names*, Vol. 3 No. 21)

Toto Poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v neděli ráno, 4. listopadu 1962 v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org